

IMMACULATA

3/2011

Č. 115

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné

- Květen** – Maria, Královno míru, pomoz nám, abychom byli tvůrci pokoje uprostřed svých rodin i ve společnosti.
- Červen** – Maria, Snoubenka Ducha Svatého, vypros světu nové Letnice, aby se lidstvo obnovilo a přišel čas vlády Ježíšova srdce.
- Červenec** – Maria, Pomocnice křesťanů, vypros církvi mír a rozkvet, aby se Kristovo Evangelium dostalo do každého kouta světa.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já, ..., nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností, cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a hlostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

v úkonu zasvěcení se Neposkvrněné říkáme spolu se sv. Maxmiliánem: „...*pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví...*“

Kdo Ona je, že je možné se jí svěřit až tak neobvykle? A vidíme Marii jako tu, která je vykoupena mimořádným způsobem – díky Ježíšově výkupné oběti je uchráněna dědičné viny, stává se *Neposkvrněnou*, stává se *Stánkem vyvoleným, Stánkem Ducha Svatého*, který z Ní činí *Pannu plnou milostí*. Její odpověď na Boží vyvolení je dokonalá: „*Jsem služebnice Páně, kéž se mi stane podle slova tvého...*“ (Lk 1,38). Bůh v Ní má zalíbení „až tak“, že se v Jejm lůně „*Slovo stalo tělem a přebývalo mezi námi*“ (Jan 1,14). Ona se zcela odevzdala Bohu, Bůh se zcela odevzdal jí. Tedy je možné se jí odevzdat „až tak“, protože jí takovou úlohu určil sám Bůh, když jí z kříže dal za Matku všemu lidstvu. A ona, ač vyvýšena nad anděly, zůstává Pannou pokornou, stále ukazuje na Božího Syna a říká nám: „*Učiňte všechno, co vám řekne*“ (Jan 2,5).

O tom svědčí celé dějiny křesťanství, svědčí o tom náš milovaný patron sv. Maxmilián Kolbe a také bl. Jan Pavel II., který se jí odevzdával slovy: „*Totus Tuus ego sum et omnia mea Tua sunt. Accipio Te in mea omnia. Praebe mihi cor Tuum, Maria.*“ (Jsem celý Tvůj a všechno, co mám, je Tvé. Přijímám Tě celým sebou. Dej mi své srdce, Maria.)

Milý čtenáři, ani ty se neboj přijmout Marii za svou Matku. Ona ti ukáže dobrou cestu k Bohu a vyprosí ti na ní sílu a vytrvalost.

Maria, Trůne moudrosti, oroduj za nás!

br. Bohdan

Naděje

P. František Klika

Z hlubin vesmíru
mě Pane dáváš tušit
svou moc
ze štítů velehor
svůj majestát
z bohatství květů
svou krásu
z pohledu dítěte
svou čistotu
v úžase ale zůstávám
chladným
maličkým, bezmocným
pohled na tvůj kříž
dílo nad všechna díla
vznešenější
mne však proměňuje
může mne někdo
milovat více
vlévá mně
blaženou naději
tvé vzkříšení
bude i mým údělem
až mne přitiskneš
jak pečeť na své srdce
na věky vtiskneš
svůj božský polibek.

ze sbírky „Sváteční meditace“

Nežít ve lži

12. února roku 1974 Alexandr Solženicyn krátce před svým zatčením a vyhoštěním ze Sovětského svazu (mimo jiné za zveřejnění na Západě knihy „Souostroví Gulag“) napsal článek pod názvem „Nežít ve lži“.

Vyzval v něm ruskou inteligenci, aby se nepropůjčovala lživé kampani vládnoucího totalitního systému a nepřispívala ani jedinou napsanou nebo ústně pronesenou větou k falšování pravdy. Autor požadoval, aby intelektuálové nepředkládali jako své ty názory, kterým nevěří, neúčastnili se proti své vůli na politických akcích režimu a nedávali ve volbách svůj hlas lidem, o nichž vědí, že toho nejsou hodni. Osobní neúčast ve lži nazval „nejšednější dostupným klíčem ke svobodě“. Napsal: „Když chce lež vládnout, ať si vládne – jen v jedné maličkosti se jí postavme na odpor: ať si vládne, ale ne s mou pomocí!“

Člověk vstupuje na cestu lži ze tří důvodů:

- aby získal časný prospěch: hmotný, profesní, politický;
- z nedostatku občanské statečnosti;
- aby měl „svatý pokoj“.

Dnes se těšíme už víc než dvacet let z politické svobody – a přesto volíme, aniž nás k tomu někdo nutí, cestu lži. Možná platí, že „ryba smrdí od hlavy“ – kandidátům do politických funkcí je dovoleno hodně slibovat, aby získali voliče, ale realizace těchto slibů už není možné se domáhat, protože volební kampaně se prý řídí svými zákony a politická praxe zase jinými. Pojem „politická korektnost“ už nezní tak pejorativně, naopak je všeobecně používaný v nejrůznějších životních situacích malých i velkých lidí tohoto světa. Vlna nepokojů a změn v arabském světě nám připomíná, že jsme masovými turistickými zájezdy do Tuniska a Egypta podporovali fungování nespravedlivých režimů a nespravedlivých politických systémů – jenže ony se takovými ukázaly teprve teď, až davy vyšly do ulic. Dříve kdosi (mezi Potomakem a Jordánem), kdo řídí většinu světových médií, rozhodoval – lživě – jakého vládce třeba označit jako nebezpečného diktátora a jakému naopak vystavit glejt spojence a „garanta rovnováhy sil v regionu“. Do jisté doby...

Výše zmíněná politická korektnost brání např. našim novinářům, když referují o přírodních katastrofách, atentátech nebo jiných tragédiích, vy-

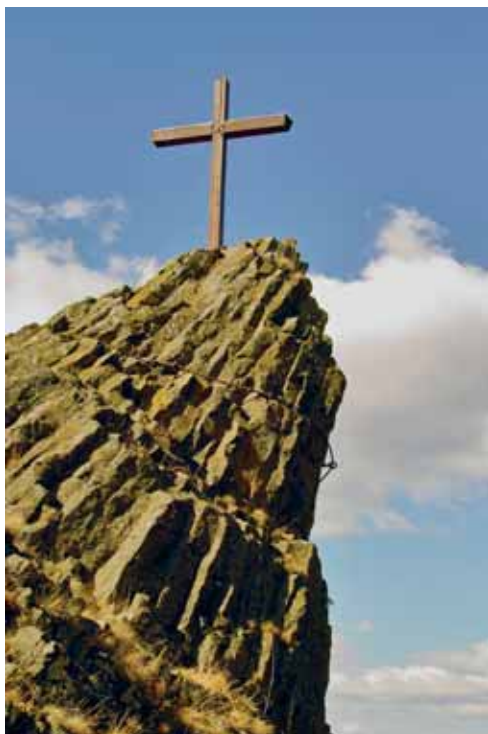

foto: Darknightsky | Dreamstime.com

zvat ke vzpomínce na oběti modlitbou. Povoleno je pouze (tak neutrální, že až prázdné a nesmyslné) „držet palce“. Při nedávných záchranných akcích horníků v Chile např. reportér polské televize konstatoval v rozhovoru s duchovním správcem tamiňských Poláků, že „zajisté všichni v polské farnosti drží uvězněným horníkům palce“. Dostal klidnou a přirozenou odpověď, že celá polská farnost v Chile se modlí za všechny oběti neštěstí.

Jenže „palce“ pořad vítězí nad modlitbou. Ať už šlo o atentát na moskevském letišti Domodědovo nebo o další případy neštěstí, vždycky novináři ujišťují, jak všem obětem „držíme palce“. Zdá se, že už vůbec není zapotřebí reformy systému zdravotní péče, ba co víc, zdravotnictví vlastně ani nemusí existovat, protože bude stačit dostatečný počet osob „držících palce“. Tak vypadá „jazyk politické korektnosti“, který je lží, protože odmítá modlitbu z důvodů, že prý mnoho lidí by tím mohlo být dotčeno a vnitřně zraněno.

V jiné situaci zase tento lživý jazyk sugeruje, že v zájmu své svobody a úniku před tak zvanou těžkou

osobní situaci má člověk právo zabít nenarozené dítě nebo urychlit odchod tzv. nepotřebného, tj. starého a nemocného člověka z tohoto světa. Tato lež, intenzivně a vtíravě hlásaná v médiích, přikazuje také přijmout porušení veřejného slibu a přísahy jako samozřejmost a ne jako osobní tragédii. Všechno údajně pro realizaci práva jednotlivce na hledání vlastního štěstí (nutno podtrhnout slovo „vlastního“). Na tutéž rovinu lži nutno umístit i obrovské propagandistické a zákonodárné úsilí států udělit privilegia deviantním vztahům osob téhož pohlaví.

„Nežít ve lži“ je samozřejmým požadavkem pro všechny, kdo hledají vnitřní pokoj, smír se sebou samými i se světem, a také dokonalost – což znamená svatost. Všichni jsme poznamenáni lidskými slabostmi a pády, ale dokud je chápeme jako zlo, máme před sebou budoucnost. Vždycky máme šanci povstat – ale každé obrácení musí předcházet správné pojmenování zla, nutnost stát v pravdě. „Poznáte pravdu, a pravda vás osvobodí“ (J 8,32). Abychom se nemohli vymlouvat jako Pilát slovy „Co je pravda?“ (J 18,38), Ježíš Kristus dává jasný a jednoznačný vzkaz: „Já jsem cesta, pravda a život...“ (J 14,6).

Váš spolubratr P. Tomasz Sielicki SChr,
Biuletyn tygodniowy CIZ 10/2011

Modlitba

Modlitba je tou největší příležitostí pro lidi, a přece zaujímá v jejich činnosti nejmenší prostor.

Modlitba je nejkrásnější povinností věřících, a přesto bývá nejhůře plněna.

Modlitba je nejjednodušší formou lásky a odevzdanosti, a přesto je právě ona nejtěžším problémem.

Modlitba otevírá všem lidem zeširoka dveře k Bohu, a přesto jen málokterí jsou ochotni těmito dveřmi projít.

Modlitba je nejsnadnější způsob, jak přesáhnout sebe sama, a přesto lidé sahají raději k jiným praktikám.

Je mnohem lehčí být věrný v práci než být věrný v modlitbě.

Věříme, že modlitba působí nejvíce, ale žijeme tak, jako by nám nejvíce dávala naše činnost.

Modlitba je nejjistější možností k získání Božích darů, ale nikde nejsme tak nejistí jako v životě modlitby.

Bůh ví, co potřebujeme ještě dříve, než ho o to prosíme, ale chce nám to dát tehdy, když ho o to prosíme.

Dienst am Glauben 1/2011, překl. -red-

Nejlepší modlitba je ta, která obsahuje nejvíc lásky

„Pane, prosíme Tě jako učedníci: Nauč nás se modlit. Veď nás dovnitř k tajemství svého bytí, které nám chceš právě v modlitbě otevřít.

Nauč nás naslouchat Ti v modlitbě, abychom brali Tvé slovo vážně. Nedopust, abychom Tě hledali někde mimo, ale přímo v nás, kde Ty na nás čekáš.

Dej, ať Tě hledáme ve svatyni našeho srdce, tam, kde jsi zvolil svůj příbytek.

Dej, ať naše modlitba stále více roste a stane se hlavní řečí po celý den, setráváním u Tebe v tichu vnitřního chrámu, i když jsme obklopeni lidmi a hlukem. Pane, nauč nás se modlit.“

Charles de Foucault,
Dienst am Glauben 1/2011, překl. -red-

Blahoslavený jsi, Jane Pavle II., protože jsi uvěřil

Homilie Benedikta XVI. při beatifikaci Jana Pavla II., nám. sv. Petra 1. 5. 2011

(...)

Tato neděle je druhá neděle velikonoční a blahoslavený Jan Pavel II. jí připsal titul Božího Milosrdenství. Toto datum dnešní slavnosti bylo zvoleno proto, že můj předchůdce úradkem prozřetelností odevzdal ducha Bohu právě o vigílii této neděle. Dnešek je kromě toho prvním dnem měsíce května, mariánského měsíce, a připadá na něj také památka sv. Josefa dělníka. Tyto prvky obohacují naši modlitbu, pomáhají nám, kteří jsme dosud poutníky v čase a prostoru, avšak v nebi mezi anděly a svatými probíhá slavnost zcela jiná! A přece je jen jeden Bůh a jeden je Kristus, Pán, který jako most spojuje zemi a nebe, a my se nyní cítíme bližními více než kdy jindy, jako bychom se účastnili nebeské liturgie.

„Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili!“ (Jan 20,29). V dnešním evangeliu pronáší Ježíš toto blahoslavenství: blahoslavenství víry. A dotýká se nás zvláštním způsobem, protože jsme shromáždění právě na beatifikaci, ba ještě více proto, že dnes byl za blahoslaveného prohlášen papež, Petrův nástupce, povolán utvrzovat bratry ve víře. Jan Pavel II. je blahoslavený pro svou mocnou a velkodušnou, apoštolskou víru. A vybaví se nám ihned další blahoslavenství: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec“ (Mt 16,17). Co zjevil nebeský Otec Šimonovi? Že Ježíš je Kristus, Syn Boha živého. Kvůli této víře se Šimon stal „Petrem“, skálou, na níž Ježíš může budovat svou církev. Věčná blaženost Jana Pavla II., kterou může dnes církev s radostí stvrdit, spočívá cele v těchto Kristových slovech: „Blahoslavený jsi, Šimone“ a „Blahoslavení ti, kteří neviděli, a přesto uvěřili!“ Toto blahoslavenství víry se dostalo darem i Janu Pavlu II. od Boha Otce, aby budoval Kristovu církev. Naše mysl však zalétá k dalšímu blahosla-

foto: www.oregonlive.com

venství, které v evangeliu předchází všem ostatním. Je to blahoslavenství Panny Marie, Matky Vykupitele. Ji, která ve svém lůně právě počala Ježíše, svatá Alžběta říká: „Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána“ (Lk 1,45). Blahoslavenství víry má svůj vzor v Marii, všichni se těšíme z toho, že beatifikace Jana Pavla II. připadla na první den mariánského měsíce pod mateřský pohled Tě, která svojí vírou podporovala apoštoly a nepřetržitě podporuje víru jejich nástupců, zejména těch, kteří jsou povoláni usednout na Petrův stolec. Maria se nevyskytuje v podáních Kristova zmrtvýchvstání, ale její přítomnost je skryta všude: ona je Matkou, které Ježíš svěřil každého z učedníků a celé společenství. Účinná a mateřská přítomnost Marie je registrována obzvláště svatým Janem a svatým Lukášem v kontextech, které předcházejí dnešnímu evangeliu a prvnímu čtení. Ve vyprávění o Ježíšově smrti, kde se Maria objevuje pod křížem (srov. Jan 19,25), a na začátku Skutků apoštolů, které ji líčí, jak je přítomna uprostřed apoštolů shromážděných na modlitbě ve večeradle (srov. Sk 1,14).

Také druhé dnešní čtení hovoří o víře a je to sám svatý Petr, který pln duchovního nadšení píše

nově pokřtěným a poukazuje na důvody jejich naděje a radosti. Rád bych tu poznamenal, že v tomto úryvku na začátku svého prvního listu Petr nevyjadřuje povzbuzení, nýbrž konstatování. Píše totiž „budete potom jásat“ a dodává: „Toho milujete, ačkoli jste ho neviděli; v něho věříte, třebaže ho ještě nevidíte. Zato budete jásat v nevýslovné a zářivé radosti; až dosáhnete cíle své víry, totiž spásy duše“ (1 Petr 1,6.8–9). Všechno je řečeno v oznamovacím způsobu, protože je tu nová realita, vzniklá Kristovým zmrtvýchvstáním, realita přístupná vírou. „Hospodinovým řízením se tak stalo, – říká Žalm (118,23) – je to podivuhodné v našich očích“, očí víry.

Drazí bratři a sestry, dnes před našimi zraky v plném duchovním světle zmrtvýchvstalého Krista zazářila postava milovaného a ctěného Jana Pavla II. Jeho jméno je dnes započteno do zástupu svatých a blahoslavených, které během 27 let svého pontifikátu kanonizoval a beatifikoval a mocně tak podtrhnul všeobecné povolání k vysokému měřítku křesťanského života, ke svatosti, jak prohlašuje koncilní konstituce o církvi *Lumen gentium*. Všichni členové Božího lidu – biskupové, kněží, jáhni, věřící laici, řeholníci a řeholnice – jsme na cestě k nebeské vlasti, kam nás předešla Panna Maria, přidružená jedinečným a dokonalým způsobem k tajemství Krista a církve. Karol Wojtyła se nejprve jako pomocný biskup a potom jako arcibiskup Krakova účastnil Druhého vatikánského koncilu a dobře si uvědomoval, že byla-li věnována Marii poslední kapitola dokumentu o církvi, znamená to, že Matka Vykupitele byla dána za vzor a obraz svatosti každému křesťanovi a celé církvi. Tuto teologickou vizi objevil Jan Pavel II. jako mladý a potom ji po celý život uchoval a prohluboval. Tato vize je shrnuta v biblickém obraze Krista na kříži, pod nímž stojí Jeho matka. Tento obraz se nachází v Janově evangeliu (19,25–27) a ocitl se pak na biskupském a potom i papežském erbu Karola Wojtyły: zlatý kříž, písmeno „M“ vpravo dole a motto *Totus tuus*, které koresponduje se známým výrazem svatého Ludvíka Marii Grigniona de Montfort, ve kterém Karol Wojtyła nalezl základní princip svého života: „*Totus Tuus ego sum et omnia mea Tu sunt. Accipio Te in mea omnia. Praebe mihi cor Tuum, Maria – Jsem celý tvůj a všechno mé je tvé. Jsi veškeré moje dobro.*

Dej mi své srdce, Maria“ (Pojednání o pravé zbožnosti k Panně Marii, č. 266). Ve své závěti nový blahoslavený napsal: „Když 16. října 1978 konkláve kardinálů zvolilo Jana Pavla II., polský primas, kardinál Štěpán Wyszyński mi řekl: »Úkolem nového papeže bude uvést církev do třetího tisíciletí.«“ A dodal: „Chci ještě jednou vyjádřit vděčnost Duchu svatému za velký dar Druhého vatikánského koncilu, jehož dlužníkem se cítím spolu s celou církví, a především s celým episkopátem. Jsem přesvědčen, že ještě dlouho bude dáno novým generacím čerpat z bohatství, které nám dal tento koncil 20. století. Jako biskup, který se podílel na koncilním dění od prvního do posledního dne, chci svěřit toto velké bohatství všem, kteří jsou a budou v budoucnosti povoláni, aby jej uskutečňovali. Sám za sebe děkuji Věčnému Pastýři, že mi dovolil sloužit této velké věci během všech let mého pontifikátu.“ Co je však ona „velká věc“? Totéž, co Jan Pavel II. prohlásil na své první pontifikální mši na náměstí sv. Petra památnými slovy: „Nemějte strach! Otevřete, ba rozevřete brány Kristu!“ To, co tehdy nově zvolený papež žádal ode všech, učinil sám jako první: otevřel Kristu společnost, kulturu, politická a ekonomická zřízení, a gigantickou silou, kterou dostával od Boha, tak obrátil tendenci, která se mohla jevit jako nezvratná.

Tento znamenitý syn polského národa svým svědectvím víry, lásky a apoštolské odvahy, plným lidské vnímavosti, pomohl křesťanům na celém světě, aby se nebáli být křesťany, patřit do církve a hlásat evangelium. Jedním slovem: pomáhal nám nelekat se pravdy, poněvadž pravda je zárukou svobody.

A ještě syntetičtěji: dal nám opět sílu věřit v Krista, protože Kristus je *Redemptor hominis*, Vykupitel člověka, což bylo téma jeho první encykliky a vůdčí linie všech ostatních.

Karol Wojtyła nastoupil na Petrův stolec a přinesl si s sebou hluboké promyšlení konfrontace marxismu a křesťanství, koncentrované na člověka. Jeho poselství bylo následující: člověk je cestou církve a Kristus je cestou člověka. S tímto poselstvím, které je velkým odkazem Druhého vatikánského koncilu a jeho „kormidelníka“ Božího služebníka Pavla VI., vedl Jan Pavel II. lid Boží, aby překročil práh třetího tisíciletí, který mohl právé díky Kristu nazvat „přahem naděje“. Dlouhou přípravou Velkého Jubilea dal křesťanství novou orientaci do budouc-

na, do budoucnosti Boha, který dějiny transcenduje, ale také do nich zasahuje. Tento náboj naděje, který do jisté míry převzal marxismus a ideologie pokroku, právem vyžadoval od křesťanství, kterému tak vrátil autentickou fyziognomii naděje, kterou je v dějinách třeba žít v duchu „adventu“ jak v osobní, tak komunitní existenci zaměřené na Krista, jenž je plností člověka a dovršením jeho tužeb po spravedlnosti a pokoji.

Chtěl bych nakonec také ještě poděkovat Bohu, že mi daroval osobní zkušenost dlouholeté spolupráce s blahoslaveným Janem Pavlem II. Měl jsem možnost jej poznat a vážít si jej ještě předtím, ale roku 1982, když mne povolal do Říma jako prefekta Kongregace pro nauku víry, mohl jsem mu dvacet tři let stát nablízku a stále více jeho osobu cítit. Moje služba byla podporována jeho duchovní hloubkou a bohatstvím jeho intuicí. Příklad jeho modlitby mne vždycky silně oslovoval a po-

vzbuzoval. Hroužil se do setkání s Bohem i uprostřed mnoha naléhavých povinností svého úřadu. A potom jeho svědectví v utrpení. Pán jej postupně svléknul ze všeho, ale on zůstal stále „skálou“, jak to chtěl Kristus. Jeho hluboká pokora, zakořeněná ve vnitřním sjednocení s Kristem, mu umožnila pokračovat ve vedení církve a vydávat světu ještě výmluvnější svědectví právě v době, kdy jej opouštěly fyzické síly. Tak uskutečnil mimořádným způsobem povolání kněze a biskupa a byl zcela zajedno s Ježíšem, kterého denně přijímal a rozdával v církvi.

Blahoslavený jsi, papeži Jane Pavle II., protože jsi uvěřil! Prosíme Tě, podporuj nadále víru Božího lidu. Tolikrát jsi nám žehnal na tomto náměstí. Dnes tě prosíme, Svatý otče, žehnej nám. Amen.

*přeložil Milan Glaser,
česká sekce Vatikánského rozhlasu*

Neznámé tajemství

Mnozí čtenáři si jistě vzpomínají na datum 13. května r. 1981, kdy byl spáchán atentát na sluhu Božího papeže Jana Pavla II. Tento zločinný záměr sovětské KGB se, jak známo, nezdařil. Jan Pavel II. byl sice smrtelně raněn, nicméně přežil a vrátil se po dlouhé rekonvalescenci zpět k výkonu služby. Svou záchranu připisal Panně Marii, která se právě 13. května 64 let před touto událostí poprvé zjevila ve Fatimě.

Polský autor Henryk Bejda však ve své knize „Sekret ocalenia“ (česky Tajemství záchran) odhaluje, že Matka Boží si posloužila při záchraně Svatého otce lidským nástrojem. Tím byla italská augustiniánka sestra Rita Montellová, která stála bezprostředně za atentátníkem Alím Agcou. Když viděla, jak vytáhl revolver a zamířil, okamžitě se mu vrhla na ruku, aby ji srazila. Agca se však bránil a silou tlačil ruku výš. Jen tímto „přetahováním“ se dá vysvětlit, proč vražedná kulka v papežově těle nesměřovala přímo k aortě, což by znamenalo okamžitou smrt, ale pohybovala se křivolace a aortu minula.

Sestra Rita už nežije. Jsou ale očití svědkové, kteří to viděli a zároveň potvrzují, že tato statečná řeholnice hned nato zmizela v davu. Jenže s tím se neshodují svědectví spolusester dotyčné řeholnice, které říkají, že ona tou dobou na Svatopetrském náměstí vůbec nebyla, protože se nacházela v klášteře a neopustila jej. Vysvětlení podal po její smrti otec Franco d'Anastasio, který ji duchovně vedl. Řekl, že měla dar bilokace podobně jako sv. pater Pio, jehož byla „duchovní dcerou“.

Zázraky se tedy dějí. Samotný papež Jan Pavel II. pokládal svou záchranu za zázrak. Jak vidno, měl pravdu.

*Ryszard Hubicki, Zródlo 4. 7. 2010,
zkrácený překl. -kb-*

foto: Pavel Siamionau | Dreamstime.com

foto: archiv

Smýšlet jako Maria, Matka Boží

Žádný jiný člověk se svým smýšlením nepřiblížil smýšlení Ježíšovu tak jako Maria. Její srdce odpovídalo plně Ježíšovu Srdci. Platí o ní totéž, co o Kristu: Ačkoliv bohatá, stala se pro nás chudou, abychom my zbohatli její chudobou.

Jako milostiplná je bohatá nade všechny

„Raduji se zcela v Pánu. Mé srdce vzdychá po mém Bohu, neboť On mne oblékl oděvem spásy a zahalil pláštěm spravedlnosti jako nevěstu šperky.“

„Jako květ růže na jaře a jako lilie v tekoucí vodě, tak září Neposkvrněná Panna“ – dcera Otce, matka Syna, snoubenka Ducha Svatého.

Pro nás se stala chudou

To je v Mariině životě nejpůsobivější: Ačkoliv se stala díky Boží milosti bohatou nade všechny, z lásky k Bohu a k nám lidem se stala matkou bolestnou, abychom my jejím utrpením (její chudobou) zbohatli nepomíjejícími statky, zbohatli věčnou radostí.

Královna nebe se stala na zemi chudou: nepochopená – bez pomoci – bez bytu – bez vlasti – těžce zkoušená – služebnice Páně – poslušná až k smrti kříže. Jak to, že kříže? „Ó, má Paní, kde stojíš? Stojíš skutečně pod křížem? Ne, ty jsi u svého Syna na kříži, neboť jsi ukřižovaná spolu s Ním. Rozdíl je jen v tom, že On je ukřižován tělesně, ty však v srdci. Tvé srdce je probodeno kopím, proraženo hřeby, korunováno trním, vysmíváno, zneuctěno, napájeno octem a žlučí. Ty jsi zcela v ranách Kristových! Celý Kristus je ukřižován v nitru tvého srdce! Jak je to možné, že Stvořitel je ve svém stvoření? Ó člověče, obdivuj to srdce, jestli chceš porozumět. Otevři své srdce hřeby a kopím (tj. lítostí a úkonem lásky, které změni tvůj život). Potom nastoupí Pravda.“ (Ze spisu „Stimulus amoris“, který napsal františkán Jakub z Milána).

Abychom my zbohatli její chudobou

V okamžiku posledního vydání sebe sama (jako bolestná matka byla spoluukřižována), v okamžik-

foto: jater-ton

ku nejvyšší myslitelné chudoby se stala Maria nejbohatší ze všech: Toho, jehož kdysi nosila v panenském lůně, směla nyní díky smýšlení nejvyšší chudoby přijmout navždy a po všechny časy. Skrze Kristovo smýšlení nejvyšší chudoby se stalo Mariino srdce „nevěstinou pokladnicí pro svatého Ženicha“, ozdobenou drahokamy. Tak se Maria stala prostřednicí všech milostí.

I já mohu být bohatý jako Maria, když podle jejího vzoru přijmu Kristovo smýšlení chudoby a budu si je stále více osvojovat.

„Buď pozdravena, ó Matko, ó nebe, ó Panno, ó trůne, ty naše ozdobo církve, slávo a oporo! Pros za nás neustále Ježíše, svého Syna, našeho Pána!“ (Sv. Jan Chrysostomos)

*P. Fridolin Aussersdorfer, Dienst am Glauben 1/2011,
překl. -kb-*

**„Ježíši, Maria, miluji vás,
zachraňte duše!“**

M I L U J A ČIŇ, CO CHCEŠ?

Katolická morálka označuje některé skutky jako vždycky a za všech okolností špatné a nedovolené. Jsou to např. vražda, cizoložství nebo podvod. Za to je ovšem předmětem kritiky ze strany odpůrců Církve. Ti tvrdí, že prý takový postoj je farizejský, zkosnatělý a postrádající milosrdenství. Pozastavují se třeba nad tím, že katolická etika zakazuje podat na smrt nemocnému a trpícímu člověku jed. To by prý bylo „projevem milosrdenství“. Rovněž tak prý, když chudá matka, která nemůže uživit své děti, se nechá zaměstnat jako prostitutka... cožpak to není autentická láska k dětem? Nebo když agentka svádí ženatého muže, aby z něj získala důležité strategické informace... cožpak se nejedná o opravdovou lásku k vlasti?

RELATIVISMUS

Lze samozřejmě připojit ještě stovky dalších extrémních situací, s jejichž pomocí odpůrci katolické morálky spřádají argumenty proti ní. Odvolávají se přitom na známý výrok Učitele Církve sv. Augustina: „Miluj a číň, co chceš!“ Tvrdí, že prý láska k Bohu a k bližnímu může za určitých situací změnit zlo v dobro nebo alespoň ospravedlnit volbu menšího zla. K této apologetice hereze, jež hlásá, že prý neexistují žádné skutky, které jsou vždycky a za všech okolností Bohem zakázané, přistupuje ještě odvolávka na některé citáty z Písma sv., konkrétně třeba na výrok Ježíše Krista, že „sobota je pro člověka, a ne člověk pro sobotu“ (Mk 2,27).

Na první pohled se zdají být tyto závěry přesvědčivé. Když je ale budeme analyzovat, snadno zjistíme, jak velkou míru manipulace obsahují. Jsou součástí diktatury relativismu, před níž varuje Svätý otec Benedikt XVI.

SOBOTA A JINÉ ZÁKAZY

Je pravda, že jednání Spasitele skutečně vypadalo jako porušení Boží normy, zakazující práci v sobotu. Ale lze z toho vyvodit závěr, že stejným způsobem lze postupovat i vůči Božím zákazům cizoložství, lži, zabíjení nevinných nebo modloslužby? Představme si, kdyby slova Pána Ježíše

o sobotě byla aplikována třeba takhle: „Zákaz vraždy, uctívání bůžků, smilstva a lži je pro člověka a ne člověk pro něj. Když je v rozporu s dobrem člověka, pak ho člověk může nerespektovat.“

Tento příklad ukazuje, jak je nebezpečné vytrhovat některé části bible z jejich kontextu. Jistě, Pán Ježíš uzdravoval v sobotu a motivoval to dobrem člověka, ale nikdy nerušil Boží zákazy v morálních otázkách. Kristus nikdy nelhal, nectil pohanské modly, nezabíjel nevinné, necizoložil atd. Samotná myšlenka, že by Pán Ježíš mohl konat takové nebo podobné věci a obhajovat to dobrem člověka, se nám musí jevit jako nechutné protikřesťanské rouhání. Proč? Protože přirozený mravní cit nám říká, že uzdravovat v sobotu není totéž jako smilnit nebo ctít falešné bohy. Nezapomínejme proto, že Kristova slova a skutek se týkaly výlučně soboty a ne jiných Božích zákazů.

Nelze též zapomínat, že Bůh ve svém psaném slově zjevil různé typy zákazů a příkazů. Některé se vztahovaly k určité době a k vyvolenému národu – a proto neměly charakter navždy závazný. Dobrým příkladem je tady třeba Boží příkaz trestat smrtí 21 nepravostí a přestupků, počínaje vraždou nevinného dítěte a konče ublížením rodičům. Tato norma se týkala výlučně izraelského národa Starého zákona, proto nelze žádat, aby i dnes se jí státy řídily. Totéž platí třeba o předpisech pro krvavé oběti zvířat, o zákazu holení brady atd. Všechny tyto zákazy a příkazy musí ustoupit, když jsou konfrontovány s vyšší normou. Pán Ježíš to ukázal na příkladu uzdravení v sobotu. On sám vždycky uznával a respektoval starozákonní povinnost svěcení soboty, ale v případě uzdravení nemocného šlo o vyšší zákon, zákon lásky k bližnímu, a ten musí mít pokaždé přednost. Katolická morálka zná i dnes zákazy a příkazy, které platí jen potud, pokud se nedostanou do rozporu s vyšší mravní hodnotou. Klasickým příkladem je třeba poslušnost lidským autoritám a představeným. Ano, toto je závazné, jenže tato závaznost končí tam, kde představení nařizují něco, co je v rozporu s Božími příkázáními. Tady nejenže člověk nemusí poslechnout, ale naopak je morálně zavázán neposlechnout.

Existují však morální zákazy, jejichž porušení je vždycky hříšné a nad nimiž nestojí žádná vyšší norma, s níž by se mohly dostat do rozporu. Nerespektovat je znamená pokaždé hřích bez

jakýchkoliv výjimek, tyto skutky nikdy nemohou sloužit Bohu nebo dobru bližního. Jsou to mj. modloslužba, okultismus, křivá přísaha, lež a podvod, homosexuální jednání, zabíjení nevinných, potraty, smilstvo...

Kdybychom ovšem měli dát za pravdu interpretaci relativistů, že když Pán Ježíš uzdravoval v sobotu, tak poskytl zelenou porušování morálních norem v jiných případech, museli bychom zpochybnit jiné pasáže Písma sv. Sv. Pavel např. píše: „Není dovoleno činit zlo, aby se dosáhlo dobra...“ (Řím 3,8). Nikdy nelze aktivně páchat zlo, aby se dosáhlo „většího dobra“. To učí i magisterium církve. Papež Jan Pavel II. např. ve své encyklice „Veritatis Splendor“ (čl. 52) výslovně píše, že „jsou skutky samy o sobě vnitřně špatné, jejichž zákaz zavazuje všechny a každého vždycky a za všech okolností...“. Je zbytečné uvádět další doklady z Písma sv. a z výroků Učitelského úřadu Církve, jichž je celá řada.

BYL SV. AUGUSTIN RELATIVISTOU?

Manipulace stoupců relativismu jsou nejvíce patrné právě na operování výše uvedeným citátem ze sv. Augustina. Kdo se aspoň trochu seznámí s jeho rozsáhlým dílem, snadno zjistí, že právě on byl velkým odpůrcem takového relativistického

přístupu. Ostrými slovy např. odsuzoval názor, že záchrana tělesného nebo duchovního života bližního dovoluje lhát nebo křivě přísahat (Contra mendacium VII, 18).

Je zřejmé, že sv. Augustin svým výrokem „Miluj a čiň, co chceš!“ rozhodně netvrdil, že láska je schopna změnit zakázané skutky na dovolené. Tento doktor Církve naopak říkal, že opravdová láska k Bohu a k bližnímu nám účinně pomůže vyvarovat se skutků, které jsou špatné už ze své samotné podstaty.

Jiný z velkých Božích mužů Katolické církve, arský farář sv. Jan Křtitel Vianney, to formuloval následovně: „Sv. Pavel píše, že jiná přikázání zakazují cizoložství, krádeže, křivdy a křivá svědectví. Jestliže milujeme bližního, nikdy nebudeme páchat tyto skutky.“

Nenechme se tedy svádět současnými stoupci etického relativismu. Zásada „Miluj a čiň, co chceš!“ je samozřejmě správná, ale za její současnou interpretaci se skrývá veliký blud. Právě láska k Bohu a k bližnímu je pro mne motivací, abych nikdy a za žádných okolností nepodváděl, nepouštěl se křivd na druhých, necizoložil, odmítal potraty, antikoncepci a eutanazii apod.

Miroslaw Salwowski,

Žródlo 28. 2. 2010, překl. -ram-

„Sešli Ducha svého a budou stvořeni – a obnoví tvář země!
Bože, jenž jsi srdce věřících Duchem Svatým obnovil a upevnil, dej,
ať v též Duchu správně smýšlíme a z jeho útěchy se vždycky
radujeme, skrze Krista, našeho Pána. Amen.“

Tak působí Duch Svatý

„Čím je duše pro tělo, tím je Duch Svatý pro celou církev: Duch Svatý dělá v celé církvi to, co dělá duše ve všech údech těla... Jestliže tedy chcete žít ze Svatého Ducha, tak udržujte lásku, milujte pravdu a usilujte o jednotu, abyste dospěli k věčnosti!

Jak někdo pozná, že přijal Ducha Svatého? Ať se zeptá svého srdce: Když miluje bratry, zůstává v něm Duch Boží. Vidí a zkouší sám sebe před Božím očima. Vidí, jestli je v něm láska k pokoji a jednotě, láska k celé církvi, rozšířená po veškeré zemi. Neomezuje se pouze na lásku k tomu bratru, jehož před sebou vidí. Vždyť přece tolik našich bratří a sester nevidíme, a přesto jsme s nimi spojeni v jednotě Ducha! Jsme jedno tělo a máme jednu hlavu v nebi.“

Sv. Augustin

foto: archiv

BIBLICKÉ POPISY STVOŘENÍ

foto: Yan Keung Lee | Dreamstime.com

První stránky Písma sv. obsahují dva krásné popisy stvoření světa a člověka (Gen 1,1–2,4a; 2,4b–25). Sdělují pravdu, že všechno, co existuje, má svůj počátek v tvůrčím aktu samotného Boha.

BŮH STVOŘITEL VŠEHO

První popis stvoření světa a člověka (Gen 1,1–2,4a) má charakter básnického hymnu. Začíná slovy: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.“ Autor, inspirovaný Duchem Svatým, chtěl zdůraznit, že svět měl svůj počátek a Bůh je Stvořitelem všeho. Sloveso „stvořit“ (hebr. bara) se v Bibli vztahuje pouze ke stvořitelskému aktu samotného Boha. V židovské mentalitě výraz „nebe a země“ zahrnuje veškerou existující skutečnost.

V biblickém chápání stvoření jsou obsaženy dvě základní pravdy:

- » všechno je stvořením;
- » všechno pochází od Boha Stvořitele.

Tyto pravdy silně vyzvedají fakt, že stvořená věčná skutečnost nemůže být zbožštěna, jak to činilo mnoho polyteistických náboženství. Biblický text hned na počátku jasně zdůrazňuje, že svět a člověk vděčí za svou existenci Bohu. On je Stvořitelem a Pánem veškeré skutečnosti. Bible mnohokrát používá ve vztahu k Bohu termín „Svatý“, a tím klade také důraz na posvátnost světa a člověka.

Dílo stvoření se koná skrze slovo Boha: „I řekl Bůh...“ Autor tak poukazuje na fakt, že slovo Boha (hebr. dabar Elohim) má tvůrčí moc. Na to navazuje evangelista Jan, když nazývá ve svém prologu Ježíše Krista – Slovem (řec. Logos, J 1,1–3).

BOŽÍ DÍLA JSOU DOBRÁ

Mnohokrát se v hymnu opakuje jako refrén formulace: „A Bůh viděl, že je to dobré...“ (Gen 1,4.10.12.18.21.25). Poté, co Bůh povolal k životu člověka a ukončil šestý den díla stvoření, následuje věta: „A Bůh viděl, že všechno, co učinil, bylo velmi dobré...“ (Gen 1,31).

Tyto pasáže silně zdůrazňují, že svět a všechno bytí s člověkem v čele jako dílo rukou Božích je dobré. Inspirovaný autor vyzvedá pravdu, že žádné zlo nepochází od Boha.

Při popisu stvoření člověka svatopisec sděluje, že on je obrazem samotného Boha, který dostal moc nad veškerým tvorstvem (Gen 1,26). Výraz, že člověk byl stvořen podle vzoru Boha, má zdůraznit jeho podobnost s Ním, ale zároveň také, že s Ním není identický.

Inspirovaný autor vyjadřuje přitom podstatnou pravdu, že člověk skrze svůj vztah ke Spasiteli, jakož i skrze svůj tvůrčí dynamismus se stává reprezentantem Boha ve stvořeném světě. Při popi-

su formování člověka je až třikrát užito slovesa „tvořit“ (hebr. bara) ve vztahu k tvůrčímu aktu vůči člověku. Podtrhuje to prvořadou roli člověka ve stvořeném světě.

Svatopisec dělí svůj popis do šesti úseků, odpovídajících šesti dnům stvoření. Po každém z nich následuje závěr: „A byl večer a bylo ráno den...“ Silně při tom vyzvedá důležitost sedmého dne (sabaty), který musí být zcela věnován Bohu.

DRUHÝ POPIS STVOŘENÍ

U druhého popisu stvoření světa a člověka (Gen 2,4b–25) autor používá formu výpovědi prostým a symbolickým jazykem. Obrací přitom zvláštní pozornost k tomu, aby ukázal blízký vztah Boha k člověku. Když představuje Boha, vystupují zde četné antropomorphy (např. lepší člověka z prachu země – Gen 2,7; sází rostliny – Gen 2,8; usává Adama – Gen 2,21).

Tímto způsobem autor usiluje co nehlouběji proniknout do mentality svých posluchačů a čtenářů. Prostřednictvím obrazů, které předkládá, chce odpovědět na otázky: Jaký je vývoj člověka a světa? Čím se člověk liší od ostatního stvoření? V čem spočívá prvotní štěstí člověka? Jakou roli hraje v životě člověka Boží dech života? Odkud pochází zlo? Proč existuje silný svazek mezi mužem a ženou?

Ve srovnání s prvním popisem tady vystupuje jiné pořadí stvoření: Adam, rostliny, zvířata a Eva. V tomto popisu je možno vyčlenit následující části:

- » stvoření Adama (Gen 2,4b–7);
- » vysazení zahrady v Edenu a umístění v ní Adama (Gen 2,8–17);
- » stvoření Evy (Gen 2,18–25).

PRAVDY,

KTERÉ PLYNOU Z OBOU POPISŮ

Oba popisy stvoření světa a člověka nám nepředkládají žádné vědecké údaje. Při jejich četbě musíme mít vždy na zřeteli, že byly napsány náboženským jazykem a zjevují nám základní pravdy víry, mezi nimiž lze jmenovat:

- » svět a člověk pocházejí od Boha;
- » Bůh je Stvořitelem veškeré skutečnosti a Zdrojem veškeré existence;
- » Bůh tvoří skutečnost skrze své Slovo;
- » Bůh je principem skutečnosti: vládně nad vesmírem, přírodou a lidstvem nezávislým a všemocným způsobem;

- » svět stvořený Bohem se jeví jako dar, v němž se realizují dobro, pravda a krása;
- » stvořená skutečnost nese v sobě „stopy“ samotného Boha a podléhá Mu ze své podstaty;
- » člověk je na jedné straně závislý na Bohu, na druhé straně je ale jako obraz a podobnost samotného Boha pánem veškerého tvorstva;
- » člověk byl obdařen rozumem a svobodou, aby následoval Boha a podle Božích záměrů řídil tvorstvo, které mu bylo svěřeno;
- » žena a muž si jsou rovni ve své důstojnosti.

Tyto hluboké pravdy, vyjádřené prostým jazykem obrazu a symbolu, učí každého z nás tomu, co je nejdůležitější. Současně též zvou ke hledání detailních odpovědí na záhady, týkající se vzniku světa a člověka v kontextu nejnovějších výsledků bádání přírodních věd.

*P. Mirosław S. Wróbel, Instytut Nauk Biblijnych KUL,
RN 2/2011, překl. -red-*

319 Bůh stvořil svět, aby ukázal a sdělil svou slávu. Aby jeho tvorové měli účast na jeho pravdě, na jeho dobrotě, na jeho kráse: to tedy je sláva, kvůli níž je Bůh stvořil.

320 Bůh, který stvořil vesmír, jej uchovává v existenci svým Slovem, což je Syn, který „všechno udržuje svým mocným slovem“ (Žid 1,3) a skrze Ducha Stvořitele, který dává život.

321 Boží prozřetelnost spočívá v úradcích, kterými Bůh s moudrostí a láskou vede všechny tvory k jejich konečnému cíli.

322 Kristus nás vybízí k synovské odevzdanosti v prozřetelnost našeho nebeského Otce a apoštol svatý Petr mu přisvědčuje: Na Boha hoďte „všechnu svou starost, vždyť jemu na vás záleží“ (1 Petr 5,7).

323 Boží prozřetelnost působí také v činnosti tvorů. Bůh dává lidským bytostem svobodně spolupracovat na svých plánech.

324 To, že Bůh dopouští fyzické i mravní zlo, zůstává tajemstvím, které Bůh osvětluje ve svém Synu, Ježíši Kristu, který zemřel a vstal z mrtvých, aby přemohl zlo. Víra nám dává jistotu, že Bůh by nedopustil zlo, kdyby ze samého zla nevytěžil dobro, a to cestami, které poznáme plně až ve věčném životě.

z Katechismu katolické církve

Bl. Rafael Chyliński, kněz řádu minoritů

Letos 9. června bude tomu 20 let, co papež Jan Pavel II. při své opětovné návštěvě Polska prohlásil ve Varšavě minoritu Rafaela Chylińskiego za blahoslaveného. Od jeho smrti letos uplyne 2. prosince 270 let.

Kdo byl tento řeholní kněz? Narodil se 6. ledna 1694 – v den slavnosti Zjevení Páně – v usedlosti Vysočka v rodině zchudlého velkopolského šlechtice Jana Arnolfa Chylińskiego a jeho manželky Mariany Markéty rozené Kierské. Rodiče vybrali chlapci za kmotry dva chudobné lidi z nedalekého útulku bukovského: Jana Gloskovského a Anežku. Na křtu dostal chlapec jméno jednoho z betlémských mudrců – Melichar. Byl prvním synem v rodině, kde už bylo pět děvčat, a po něm ještě následoval mladší bratr. O výchovu dětí pečovala především matka. Melicharovo mládí bylo poznamenáno válečnými nepokoji: švédská i pruská vojska znepokojovala polská území. Švédský král Karel XII. ovládl Velkopolsko a dosadil na trůn svého oblíbence Stanislava Leščinského. Neklidná doba bránila dětem z rodiny Chylińských docházet do farní školy. Otec se však postaral, aby student Matěj Linkovski je vyučoval doma. Melichar se učil snadno. Byl však tichý, nesmělý, nevyhledával běžné chlapecké zábavy, zato ale působil na své mladé přátele příkladem zbožnosti.

Po smrti otce poslala matka Melichara a jeho mladšího bratra Míchala Stanislava do jezuitského kolegia v Poznani, aby tam rozšířili své vzdělání. Melichar dobře prospíval, ale ze zdravotních důvodů se musel brzy vrátit domů. V létech, kdy se na polském území střetávala vojska švédská, pruská a ruská, byl Melichar odveden do jezdeckého královského pluku. Pobyt ve vojsku mohl být pro něj jakousi zatěžkávací zkouškou, kdyby už předtím nekotvilo jeho srdce v Bohu. Když byl propuštěn z vojenské služby, vstoupil do noviciátu minoritů v Krakově. Stalo se tak 4. dubna 1715.

foto: archiv

Přijal řeholní jméno Rafael. Byl vzorem zbožnosti, poslušnosti a kajivosti. Z pokory chtěl zůstat prostým řeholním bratrem, ale podřídil se vůli představených, v jejichž rozhodnutí spatřoval vůli Boží. Mezitím byl noviciát přeložen z Krakova do Piotrkova kvůli nebezpečí morové nákazy.

Někdy se nám zdá, že lidé, kteří jsou dáni nám ostatním jako příklad úsilí o svatost, byli bez problémů. Není tomu ale tak. I Rafael měl své těžkosti. Trpěl úzkostlivostí, a proto hlasování členů konventu o jeho přípuštění ke slibům nebylo jednoznačné. Pět hlasů bylo kladných a tři negativní. Novic prožil chvíle nejistoty a váhání, ale nakonec vše překonal modlitbou. Na druhou neděli po Velikonocích 26. dubna 1716 složil slavné sliby do rukou otce Vavřince Rožinského, magistra noviců.

Doplnění studií potřebných pro teologické vzdělání proběhlo velmi krátce. Po několik měsíců se Chylińský zdržoval v minoritském studijním kolegiu v Kališi a pak studoval privátně za pobytu v klášteře v Oborníkách u Poznaně. Od slibů do kněžského svěcení uplynulo jen něco přes rok. V roce 1717 byl v Poznani vysvěcen na kněze Petrem Tarlou, biskupem livonským a generálním administrátorem poznaňským. Kněžské působení Rafaelovo se v období prvních devíti let vyznačovalo častou změnou místa – podle toho, jak to vyža-

dovala potřeba provincie. Zastaveními na jeho putování z kláštera do kláštera byly Oborniky, Radějov, Pyzdry, Kališ, Poznaň, Varšava, Hnězdno, Pščev. Od roku 1726 zastupoval dva roky do příští provinční kapituly představeného v klášteře ve Varce. Dolehly na něj starosti ekonomické a péče o obnovu klášterních budov. On však raději plným rukama rozdával potřebným chudákům, kteří v těch neklidných časech ve velkých zástupech obléhali klášterní bránu. Pro svou nesmírnou štedrost nebyl některými bratry oblíben. V letech 1728–1736 působil požeňaně v Lagevnikách. Poté si vyžádal od představených dovolení, aby v období, kdy se rozšířily nakažlivé choroby, směl odejít do krakovského špitálu ošetřovat nemocné a duchovně jim sloužit. Pranic nedbal nebezpečí nákazy a ve své službě osvědčoval neobyčejnou obětavost a hrdinství. Po dvou letech se vrátil do Lagevnik, aby tam strávil poslední tři roky svého života.

Z uvedeného plyne, že charakteristickou známkou kněžského života bl. Rafaela byla péče o chudé a nemocné. Od představených si vyžádal, aby, pokud bude někdo u klášterní brány žádat o zaopatření nemocného, byl vždycky přednostně poslán on. Neméně horlivá byla i jeho péče o kajícíky, tisíců se v hojném počtu u jeho zповědnice. Všeobecně platil za výborného zповědníka. Právě jeho melancholická letora mu umožňovala cítit s hříšníky, promlouvat jim do duše a působit na jejich obrácení. Často nad nimi i plakal. Mši svatou sloužil neobyčejně zbožně a usebraně, nedbal na čas a zvláště po proměňování upadal do vytržení. Pohled na něj při oltáři mnohé povzbuzoval ke zbožnosti. Zato kostelní zpěvá-

ci často dávali najevo nelibost, že mše svatá trvá příliš dlouho. Nebyl nijak vynikajícím kazatelem, mluvil dosti tiše a jeho vzhled byl nesmělý. Proto nebyval zván na významné náboženské slavnosti. Když však přece jen vystoupil na kazatelnu, mluvil tak podmanivě a z plnosti srdce, že pro všechny to bylo poučením a povzbuzením.

Věrný následovník sv. Františka se nemohl vyhnout utrpení. Především to byly různé nemoci. Od mládí měl ránu na noze, která se mu nikdy nezahojila. Trpěl chronickou chorobou astmatickou, měl nemocné oči a míval časté bolesti hlavy. V užívání léků byl velmi umírněný. Prál si trpět se Spasitelem. K tomu přistupovalo utrpení duševní. Stále ho svírala úzkost svědomí, ač druhým tolik jako duchovní vůdce pomáhal. Musel se vyrovnávat s nepochopením a pokáráním pro svou velikou lásku k chudým, ano i s tím, že jej považovali za duševně nemocného. Své melancholické sklony se snažil ovládat a usměrňovat a využívat k dobrému.

Nemoci blahoslaveného Rafaela nakonec velmi zeslabily. Na podzim roku 1741 se ohlásil kritický stav. Dost dlouho přemáhal svou slabost a snažil se konat všechny své povinnosti, zvláště sloužit chudým a nemocným. Ale nakonec byl upoután na lůžko, z něhož už nepovstal. Zbožně se připravoval na smrt a přijal svátosti nemocných. Zemřel zrána v sobotu 2. prosince 1741 v den, kdy se slavila Památka všech zesnulých serafického řádu. Smrt ho zastihla v 48. roce jeho života. Zrozen jakoby v záři betlémské hvězdy mudrců, odešel ke svému Pánu na prahu adventu. Celý jeho život byl očekáváním Pána, jehož poznával především v chudých, opuštěných a nemocných.

Jeho vnitřní utrpení, které bylo převážně zakotveno v jeho povaze, překonáváno však silou Boží milosti, změnilo se mu v radost a slávu. Protože sám trpěl, dovedl pomáhat ostatním, takže se na něm splnila Jobova slova: „Od mládí rostla se mnou soucitnost a vyšla se mnou z lůna matky.“

Blahoslavený Rafael bývá zobrazován se štolou zповědníka a křížem. To plně vystihuje jeho duchovní zaměření a náplň kněžského života.

Modlitba:

Bože, tys blahoslaveného Rafaela Chyliňského obdařil milostí následovat chudého a pokorného Krista a udělil jsi mu ducha milosrdenství vůči nemocným a chudým. Popřej nám na jeho přímluvu prospívat na cestě lásky a horlivě se věnovat službě bratřím. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

*podle polského pramene zpracoval
P. Petr Alkantara Houška OFM*

Past orientální mystiky

Stále více se dnes mluví o rozvoji a zdokonalování duchovního života. Meditace hinduistického nebo buddhistického stylu, které prý pomáhají v duchovním rozvoji, jsou neustále v módě i mezi některými katolíky. Stává se dokonce, že propagátoři těchto orientálních meditačních technik přesvědčují o jejich údajné shodě s tím, co nám předkládají křesťanští mystikové.

Odvolávají se na to, že mystikové těchto orientálních náboženství právě tak jako křesťanští mluví shodně o cestě očištné, osvětné a jednotící jako té, která vede k duchovní dokonalosti. Otázkou ale je, co si pod těmito pojmy představují. Jde o totéž co u křesťanských mystiků?

Očišťování

V křesťanské mystice se mluví o očišťování tehdy, kdy někdo, jenž ve svém životě s Bohem nikdy nepočítal, si v jistém okamžiku uvědomí, že Boha těžce urážel, lituje toho a upřímně usiluje o nápravu – přistupuje ke svátosti smíření, aby se očistil nikoli od „procesu myšlení“, ale od hříchu! Jakmile se smíří s Bohem, usiluje o to, aby Ho neurazil ani nejmenším hříchem, aby vřdycky žil ve stavu posvěcující milosti. Napravuje své jednání a nikoli „rytmus dýchání“, jak učí jogíni. Ti sice také používají slovo „očišťování“, ale ve zcela jiném významu. Skrze dechová cvičení, neustálé opakování tzv. mantry, autohypnózu a jiné metody dosahují tzv. „čisté mysli“. „Čistý“ v jejich slovníku znamená ale „prázdný“. Ti, kteří dojdou ke stavu „čisté mysli“, dosahují sice duševního klidu, relaxace, ale je to stav úplné bezmyšlenkovitosti, „zrušení“ myšlení. To rozhodně není totéž co křesťanská cesta očišťování, která nevede k vyloučení myšlení, ale naopak k jeho zapojení do boje proti hříchu a pokušení.

Osvěcování

Všichni mystikové říkají, že po cestě očištné následuje cesta osvětná. Křesťanský mystik učí, že když se člověk osvobodí od hříchu, tak žije ve stavu

posvěcující milosti a nezanedbává modlitbu, která ho vede ke stále větší dokonalosti. Na počátku je pro něho snadné modlit se, jeho modlitba se stává živou a působí mu radost. Ale po nějaké době tento pocit vyhasíná a modlitba mu už radost nedává. Nastupuje krize, ale po ní se objevuje stále intenzivnější intelektuální pronikání do zjevené pravdy. Díky tomu člověk získává schopnost modlitby mysli (beze slov), jakou je kontemplace nebo meditace, vedoucí k prohloubení víry. Tehdy začíná doba duchovního osvětlení. V ní člověk nanovo prožívá svůj vztah k Bohu a to, co již předtím poznal. Třeba evangelium, kterému rozuměl, ale do jehož obsahu nepronikl, nyní v čase osvětlení nanovo objevuje skrze Bohem zjevené pravdy: vidí je šířeji, hlouběji a více realisticky odhaluje jejich smysl. To ho přivádí k fascinaci Bohem, Jeho géniem (pravdou), majestátem (krásou) a milosrdenstvím (dobrem). Křesťanské osvětlení je tedy jasnějším pochopením zjevených pravd a ne změnou vědomí a vymyšlením nových pohledů, nebo dokonce upadáním do nějakého transu. V orientální mystice totiž „osvětlení“ znamená právě toto: změnu vědomí, v němž se objevují originální myšlenky, trans, iluzorní vize a jiné změny psychických stavů.

Sjednocení s Bohem

Třetí etapou duchovního života je sjednocení s Bohem. Křesťanští mystikové říkají, že člověk, když proniká do zjevených pravd, narazí po jisté době na svůj intelektuální limit a není již v stavu jít dál. Nastupuje chvilková krize rozumového hloubání. Teď už přichází na scénu pouze víra, která člověka povznáší nad schopnosti přirozeného

rozhovování, a to, čeho nebyl v stavu dosáhnout intelektem, dosahuje nyní čistou vírou. Neochvějná víra přijímá zjevené pravdy a Bůh mu dává milost kontemplace, kterou mystikové nazývají „vlitou kontemplací“, odlišnou od přirozené kontemplace, opřené na intuici člověka. Tato pouhá intuice může člověka přivést i do bludu, zatímco vlitá kontemplace nikoliv. Je Božím darem, něčím, čeho nelze dosáhnout vlastním úsilím nebo dokonce nějakými technikami. Svatá Terezie z Avily píše, že jiné je poznání člověka v době osvícení a jiné skrze vlitou kontemplaci. Intelektuální poznání v čase osvícení přirovnává ke sledování obrazů v temné místnosti. V době sjednocení s Bohem však mystik díky daru vlité kontemplace, která je vyvrcholením víry, vidí všechno tak, jako by náhle v temné místnosti, kde si člověk prohlíží obrazy, zazářilo světlo.

Největší křesťanští mystikové popisují sjednocení s Bohem jako fascinaci Jím, jako rozkoš, kterou působí láska k Němu a poznání Jeho nekonečné lásky. Sjednocení člověka s Bohem znamená podle křesťanské mystiky jednotu dvou osob v lásce, ale nikdy ne splynutí v jedno. Křesťanský mystik po každé vidí odlišnost existence své osoby od existence Osoby Boží. Tato rozdílnost trvá navěky.

Orientální mystika naopak učí, že v etapě sjednocení s Bohem se vlastní ego člověka rozplyne jakoby v éteru, proniká stromy, rostliny, přírodu, ano, i celý kosmos. Proto mystikové Orientu hovoří o sjednocení jakožto ztotožnění se s přírodou nebo s vesmírem. Ti, kteří tohoto stavu dosáhli, vypovídají, že mají pocit rozplynutí se a pronikání celým kosmem a prožívají, že jsou bohem. To je právě ta největší past orientální mystiky. Kdo se cítí být bohem, přijímá automaticky od jiných bohopotu.

Vyvrcholení křesťanské mystiky je ovšem úplně jiné. Křesťanský mystik se před Bohem cítí jako prach a popel, jako pouhé nic. Ví, že za všechno, co má, vděčí právě Jemu. Z lásky k Bohu je připraven sloužit každému člověku a nikdy nepřipustí, aby mu někdo vzdával božskou poctu.

Mystika v józe

Při této příležitosti bych se chtěla podělit se svými zkušenostmi na téma „mystika v józe“. Byla jsem na jogínském setkání, kde jeden účastník měl poté, kdy se dostane do transu, věštit budoucnost. Na zádech měl přehoz, na němž byly umístěny zvonečky.

Ty se nacházely i na jeho kovovém řetízku na krku a na jeho prstenech. Na hlavě měl něco jako špičatou helmu. Tento člověk byl uveden neustálým opakováním příslušné mantry, již „vzýval duchovní sílu“, do transu. V jistém momentě dostal křeč, jeho přimhouřené oči se staly skelnými, žíly se zvětšily a tvář jakoby otekla, bylo na ní vidět veliké napětí. Měla jsem z toho velice nepříjemný pocit. Zvonečky se rozezvučely, ozývaly se zvuky podobné dupání, jako by opravdu přicházeli nějakí duchové.

V tomto stavu jogín věštil. Ti, kteří se ho dotazovali, např. na to, co se děje v domě, dostávali odpovědi – a tvrdili, že jogín mluvil pravdu. Já jsem se na nic nedotazovala, ale zamýšlela jsem se nad tím, co se děje s mozkiem a celým nervovým systémem věšťce, který se stal jakýmsi televizním přijímačem, beroucím „odněkud“ obrazy. Nebyla jsem schopna považovat toto za dokonalost, tím spíše ne za duchovní dokonalost! Spíš naopak – zdálo se mi, že tento člověk se stal bezduchým nástrojem ovládaným tajemným duchem. Sám řekl, že ve chvílích transu do něho vstupuje duch. Zůstává ale otázka, jaký je to duch?

Jak obrovský je tady rozdíl mezi jogínem a křesťanem hluboce ponořeným do modlitby! Jak jinak vypadá např. tvář papeže, Matky Terezy nebo jiných katolíků, kteří se vroucně modlí! Z jejich obličejů je zřejmé (i v případech, kdy kontakt s okolím je téměř přerušeno), že se ocitají ve velikém vnitřním pokoji, ve stavu maximální radosti, což je zcela jiná spiritualita než u tohoto jogínského věšťce.

Působení ducha

Je možné, že při tak silné aktivitě nervového systému, jakou jsem zažila na zmíněném jogínském setkání, se změnil magnetické pole našeho těla a vzrostla jeho citlivost na nejsubtilnější podněty. Ale po celou dobu jsem měla pocit, že stav, v jakém se věštec nalézal, je hříšným stavem. Přesvědčil mne o tom pater José Maria Verlinde, který říká, že to skutečně je působení ducha, ale ne Ducha Svatého. Jinými slovy: není to pouze tělesná, fyzická záležitost. Otec Verlinde tvrdí, že člověk se tady otevírá duchu temnoty – duchu nepřátelskému vůči člověku. Déle trvající cvičení jógy a mystika tohoto typu vedou k tomu, že člověk ztrácí svoji osobnost. Ale člověk má přece svoji osobnost rozvíjet a ne ji ztratit!

Takže tedy efekt jedné i druhé mystiky je naprosto protikladný. To nejsou dvě různé cesty vedoucí na tentýž vrchol – jak někteří tvrdí. Naopak jsou to cesty opačných směrů. Jedna vede k vrcholu pýchy, druhá k vrcholu pokory. Jedni dospívají k iluzi, jiní k Pravdě. Křesťanští mystikové dosahují kontaktu s Bohem, když říkají: „Bůh je všechno, já nejsem nic.“ Taková je pravda. Vůči nekonečné svatosti a dokonalosti Boha se cítí skutečně pouhým prachem. Čím je člověk vůči Bohu? Proto je nemožné, aby ten, kdo Boha poznal, se s Ním ztotožnil! Ale ten, kdo Boha nezakusil, je schopen v euforickém transu nebo při iluzorních vizích říkat: „Jsem vším, pronikám všechno, jsem bohem...“ – jak obrovská je to iluze!

Chtěla bych proto katolíky varovat před vyhledáváním zázraků a před touhou po mimořádných charismatech. Činy „divotvůrců“ (okultistů, mágů), o nichž se často slyší, lze vysvětlit hypnózou, sugescí, telepatí, vlivem drog, magnetismem a také různými chorobnými změnami v mozku. Mohou být také vyvolány činností zlých duchů, kteří napodobují ducha vyvolávaného mágem. Bůh považuje magii za ohavnost, mágové Ho urážejí, neboť negují Jeho svobodu, když se domnívají, že mají tajemnou sílu přinutit Ho dělat to, co oni sami chtějí a jak si to naplánovali.

Bůh může (ale nemusí) udělit člověku milost, o kterou Ho prosí. Prošba (modlitba) je výrazem uznání pravdy o svobodě Boha a závislosti člověka na Jeho vůli. Právě tím se modlitba liší od magie, že člověk má při ní vědomí své závislosti na Bohu, zatímco mág má pocit vlády nad Bohem a Jeho mocí, cítí se Jemu rovný nebo dokonce vyšší než On. Budme si vědomi, že Bůh žádá, aby Jeho ctitelé žili Pravdou, kterou On sám zjevil ve svém Slovu. On nechce, abychom vstupovali do světa iluzí, klamu a fikce. Štěstí člověka podléhajícího iluzorním zážitkům je chvilkové a končí beznadějí. Naproti tomu štěstí člověka žijícího ve shodě s Pravdou je skutečné a nepomíjící – čili věčné. Proto Bůh, aby ochránil člověka před zhoubnými iluzemi, zakázal užívání okultních praktik. V Písmu sv. je jasně napsáno: „Nikoho u tebe nebude, kdo by dal chodit ohněm svému synu a své dceři, nikoho, kdo se věnuje věštbě, zaklínání a čarodějství, pronáší kouzelné průpovědi, dotazuje se duchů mrtvých a duchů věštců a obrací se na mrtvé, neboť Jahvovi je ohavou, kdo to dělá...“ (Deut 18,10–12).

S. Michaela Pawlik OP, Milujcie sie 5/2009, překl. -red-

Autorka, polská sestra dominikánka, religionistka, která působila dlouhá léta v Indii, je odbornicí na problematiku hinduismu a New Age.

Církev ve službě člověku (11)

Proti pověrám: ordáliím a tortuře

Ateističtí agitátoři v minulém komunistickém režimu rádi ztotožňovali katolickou víru s pověrami nejrůznějšího druhu, jako by oboje bylo jedno a totéž. Zapomněli ovšem na definici pověry, jak je zaznamenána ve Slovníku jazyka českého: „Pověra je víra v neexistující jevy nebo bytosti, která v rozporu s racionálním myšlením a bez rozumných důvodů přirazuje věcem a dějům nadpřirozenou schopnost odhalovat minulost, objašňovat přítomnost a ovlivňovat budoucnost.“ Právě takovou „víru“, přesněji karikaturu pravé víry, církevní autorita vždycky odmítala a rozhodně proti ní bojovala. Pověra byla a stále je hříchem proti I. Božímu přikázání, jak se o tom může každý přesvědčit pouhým nahlédnutím do jakéhokoliv zpovědního zrcadla.

Některé pověry byly (a jsou) z hlediska přirozeného dobra člověku přímo nebezpečné a jednoznačně antihumánní. Proto církev už ve starověku zakazovala např. pohanské kulty spojené s lidskými oběťmi a posvátnou prostitucí, neboť obsahovaly pověru, že těmito nemorálními a sadistickými rituály si člověk zajišťuje přízeň nadpřirozených sil. Nově pokřtěné národy (Keltové, Germáni, Slované) si s sebou při-

nesly z pohanství obrovské množství dalších pověr, s nimiž musela církev zápasit až do nejnovější doby. Některé z nich přetrvaly až do současnosti a vzkvétají paradoxně v sekularizovaném a ateistickém prostředí: víra v amulety, astrologie, spiritismus, čarování, věštění... My si ale nejprve všimneme církevního odporu proti nejkřutějším z nich. K těm patří mimo jiné ordálie a tortura.

Ordálie neboli Boží soudy

Tato pověra byla vlastní pohanským Germánům. Od nich se rozšířila i k dalším kmenům a národům. Spočívala ve víře, že vinu či nevinu člověka ve sporných případech může ukázat pouze nadpřirozená bytost zázrakem. Obžalovaný musel setrvat nějakou dobu v mrznoucí vodě nebo vložit ruku do ohně nebo se dotknout rozžhaveného železa apod. – a když to zůstalo bez následků, byl nevinen, v opačném případě se pokládala jeho vina za „prokázanou“.

Papežové Mikuláš I. a Štěpán V. již v 9. stol. tyto praktiky zakázali jako „pokoušení Boha“ a uvalili na ně církevní tresty. Z té doby máme dochovaná i kázání proti ordáliím, především arcibiskupa Agobarda Lyonského (Carl Buehlmeyer: Kirchengeschichte II, Paderborn 1962, str. 144). Prosazení těchto zásad bylo však „během na dlouhou trať“, neboť pověřiví šlechtici i lid ordálie stále vyžadovali a křesťanští panovníci se ocitali pod jejich tlakem. Bohužel někteří duchovní i vyšší církevní hodnostáři v rozporu s ustanoveními papežů se sami ordálií účastnili a dokonce při nich konali speciální obřady s použitím kadidla a svěcené vody. Papež Innocenc III. na IV. Lateránském koncilu r. 1215 však prohlásil ordálie za urážku Boha a uvalil na kněze a biskupy, kteří by se na nich jakkoliv podíleli, tvrdé církevní tresty včetně ztráty úřadu. Francouzský král sv. Ludvík IX. ve 13. stol. začal toto papežovo nařízení důsledně i přes odpor mnoha velmožů uvádět do soudní praxe (Buehlmeyer... str. 144). V českých zemích ordálie definitivně odstranili ve 14. stol. císař Karel IV. spolu s pražským arcibiskupem Arnoštem z Pardubic, jak se lze dočíst ve většině česky vydaných příruček jak církevních, tak i světských dějin. V 15. stol. se již v Evropě s ordáliemi neseťkáváme.

Církev má tedy jednoznačnou a nezpochybnitelnou zásluhu na likvidaci tohoto nelidského soudního postupu, založeného na pověře. To ukazuje její skutečný vztah k pověrám, který byl v mnohém racionálnější, než je tomu často u jejich dnešních odpůrců.

Tortura čili útrpné právo

S ordáliemi souvisí také tortura, tzn. právo soudní moci použít při výslechu obviněného mučení. Torturu znalo již pohanské římské právo, které ji chápalo jako důkazní prostředek: Když se vysly-

Ordálie vodou (německý rukopis, kolem 1180)

chaný na mučidlech přiznal, byl vinen, když ne, platil opak. Staří Germáni dali torturu pověrečný ráz: Když obžalovaný vydržel mučení, dokázala tím prý samotná nadpřirozená moc jeho nevinu.

Církev torturu zakazovala jako pohanský zvyk a pověru. Papež Mikuláš I. ji v 9. stol. prohlásil za stejné pokoušení Boha jako ordálie (Buehlmeyer... str. 329). Duchovní se pod hrozbou exkomunikace nesměli účastnit těch soudních procesů, při nichž byla použita, světsí soudci při jejím uplatnění upadli do církevních trestů. Biskup z německého Pasova Hermanarich v 9. stol. byl papežským legátem Pavlem exkomunikován, protože se podílel na výslechu útrpným právem apoštola Slovanů arcibiskupa sv. Metoděje.

Jestliže boj církve s ordáliemi byl obtížný, s torturou to bylo ještě horší. Papež Innocenc IV. ve 13. stol. ustoupil všeobecnému tlaku tím, že povolil užití tortury i u inkvizičních soudů, i když za velmi přísných podmínek, které z ní činily spíše mimořádnou výjimku. Inkviziční tribunál, jestliže se skutečně držel předpisů, mohl sáhnout k útrpnému právu velmi zřídka. Nadto ještě mučení, když ho obviněný vydržel a nepřiznal se, nesmělo být opakováno. Kromě toho při výkonu tortury musel být vždycky přítomen lékař, aby nedošlo u ob-

žalovaného k trvalým zdravotním následkům. To všechno u světského soudu neexistovalo.

Schválení tortury Innocencem IV. pro církevní tribunály bylo nepochybně politováníhodným krokem zpět, který nelze hájit. Smutnou pravdou též je, že samotné inkviziční soudy byly častokrát zneužity pro politické cíle a tehdy se na předpisy nehledělo, jak dokazuje zejména odsouzeníhodný proces s rytířským řádem templářů na počátku 14. století, kdy jediným „důkazem“ bylo doznání na mučidlech.

Přesto ale nikdy v církvi neustaly tlaky na zákaz tortury. R. 1325 ji zrušilo pod nátlakem církevních představitelů Aragonské království (Konrád Kubeš: *Za pravdou Kristovou, Frýdlant nad Ostravicí 1938*, str. 394). Zhruba o století později sv. Jan Kapistrán, františkán a vrchní inkvizitor v Lombardii, zakazuje bratřím svého řádu, kteří vykonávají úřad inkvizitora, dotazování obviněných útrpným právem (J. C. Dupuis: *W obronie czystości wiary, Zawsze wierni 4/2000*, str. 28n).

Všeobecně se má za to, že tortura byla zrušena až v 18. stol. působením bezbožeckých osvícenců à la Voltaire. Není to pravda. Už v 16. stol. Argisto Giuffredi, inkvizitor v sicilském Palermu, píše knihu, v níž odsuzuje torturu jako krutý a nelidský pozůstatek pohanské pověry a žádá její zákaz, který byl také ještě za jeho života na Sicílii realizován (Rino Cammilleri: *Prawdziwa historia inkwizycji, Kraków 2005*, str. 74). V té době už ani římská inkvizice torturu nepoužívá a její generální představený kardinál Desiderio Scaglia píše v souvislosti s čarodějnickými procesy v Německu na adresu tamních soudců tato tvrdá slova: „Mnoho světských soudců je třeba obvinít, že při těchto procesech užívají kruté a protiprávní metody, zejména bezdůvodné mučení a žalářování. Většina rozsudků smrti je vynášena vůči jasně nevinným lidem, jediným důkazem je tu jejich údajné doznání, vynucené krutým mučením...“ (Michael Hesemann: *Die Dunkelmaenner, Augsburg 2007*, str. 185). Není proto spravedlivé dívat se na všechny inkvizitory jako na kruté lidi bez lásky a slitování, takových, jako Giuffredi nebo Scaglia, byl také veliký počet. V 17. stol. vystupuje v Německu s požadavkem zákazu tortury známý jezuita a bojovník proti čarodějnickým procesům Friedrich von Spee (Hesemann... str. 188). Pod dojmem těchto hlasů

jednotlivé státy už v 17. stol. postupně torturu buď neuplatňují, nebo silně omezují.

Jestliže tedy Voltaire a osvícenci vedli v 18. stol. kampaň proti tortuře, tak přinejmenším stejně rozhodně ji už dříve nastartovali mnozí představitelé katolické církve. Voltaire je ovšem třeba označit jako pokrytce. Na jedné straně vehementně bojuje proti útrpnému právu, na druhé straně však mlčí, když jeho přítel Sebastian Pombal, portugalský osvícenský diktátor, dává krutě mučit jezuity, nebo když milénka francouzského krále Ludvíka XV. madam de Pompadour vynucuje torturu na atentátníkovi na panovníka, že ho k tomu „navedli“ jezuité (Konrád Kubeš: *Apologetická abeceda, Praha 1948*, heslo „Jezuité“). Právnický rozbor nesmyslnosti tortury provádí potom v 18. stol. italský soudce Cesare Beccaria, umírněný osvícenec, ale zároveň praktikující katolík.

Tortura je tedy pozůstatek pohanské pověry, který přeťral dlouho do novověku a není minulostí ani dnes. Osvícenští jakobíni ji za Velké francouzské revoluce používali vůči svým odpůrcům jako samozřejmost, rovněž tak ve 20. stol. totalitní režimy nacismu a komunismu. Sovětští bolševici na ní postavili stovky vykonstruovaných procesů, kdy popravili dokonce miliony lidí jen na základě „přiznání“, vynuceného fyzickým nebo psychickým týráním. Generální prokurátor stalinské epochy Vyšinskij napsal, že doznání samo o sobě stačí jako důkaz viny a dalšího již prý netřeba. V současnosti podle statistik OSN většina států světa nadále torturu buď oficiálně, nebo tajně praktikuje. S tím rozdílem, že tentokrát již nejde o pověru, ale o záměrnou snahu dostat do rukou kata nevinného člověka, který se stal komisi nepohodlným.

Církev tedy svou zásluhu na boji proti pověrečné tortuře jednoznačně má. Jestliže se jí nepodařilo toto zlo zcela vymýtit, tak lze přece jen pokládat za úspěch alespoň to, že došlo již v 17. stol. ke zmírnění těchto nelidských praktik. Ostatně, byli odpůrci křesťanství v tomto úspěšnější než církev? Výše uvedené zkušenosti dějin ukazují, že nikoliv, velmi často spíše platí, že dopadli podstatně hůř.

V příštím díle si všimneme zápasu církve s čarodějnickou pověrou a pověrečnými krutými formami poprav delikventů.

Druhé Boží přikázání:

Nevezmeš Boží jméno nadarmo!

Bůh je naším Otcem

V dávných biblických dobách, popisovaných ve Starém zákoně, úcta k velikosti a svatosti Božího jména byla tak veliká, že Židé se báli přímo je vyslovit. Když se k Bohu obraceli, nahrazovali jeho jméno různými přívlastky: Elohim, Adonai, Sabaoth... tj. Svatý, Všemohoucí, Mocný.

Příchodem Spasitele na svět všichni obdrželi ducha Božího synovství, díky němuž můžeme k Bohu volat „Abba, Otče...“. Stali jsme se Božími dětmi a jeho dědici (1 Kor 8,14–17). Ježíš to potvrzuje výrazným způsobem: „Jediný je váš Otec, ten v nebi...“ (Mat 6,8–9). Víme tedy, že Bůh je naším rodičem, a proto ho můžeme nazývat tak jako pozemského otce tátou, tatínkem. A jestli dbáme o čest našeho pozemského otce, jsme povinni starat se též o čest našeho nebeského Otce.

Každý pozemský otec, když uslyší dětské „tatínku“, by v tom chtěl vidět úctu vůči sobě, důvěru a lásku. Právě z tohoto důvodu se i Bůh dožaduje ve 2. přikázání náležitě úcty ke svému jménu. Říká: „Nevezmeš Boží jméno nadarmo!“

Věrolomnost

Co znamená slovo „nadarmo“? Mnoho lidí tím rozumí pouhou lehkomyšlností při užívání svatých jmen, například „Ježíšmarjá, co to povídáš?“, „Kristepane, zase to zvrтал!“ apod. Samozřejmě i toto jsou hříchy proti 2. přikázání. Mějme ale na zřeteli, že ještě větším hříchem proti němu je věrolomnost, když slavnostně slibují nebo odpřisáhnu něco, co nedodržíme.

Takového hříchu věrolomnosti se dopouští každý zastupitel obce, poslanec, člen vlády nebo i prezident, když nedodrží, k čemu se slavnostním slibem nebo dokonce přísahou při nástupu do funkce zavázal. V USA kladou tyto osoby ruku na bibli a slib končí slovy: „K tomu mi dopomáhej Bůh!“ Jestli tito lidé nemají v úmyslu daný slib nebo přísahu dodržet, jestli například chtějí Boží zákony

podřizovat „politické korektnosti“, potom se dopouštějí hříchu věrolomnosti a závažně neúcty vůči Božímu jménu.

Totéž platí i tehdy, jestli při skládání manželského slibu si dotyčná osoba myslí: „Když mi to nevyjde, tak se rozvedu.“ Podobné je to i u duchovních, pokud skládají přísahu celibátu bez úmyslu ji dodržet. Přísaha je slavnostním slibem nebo prohlášením, při němž beru Boha za svědka, že to, co tvrdím, je pravda. Jinými slovy: Odvolávám se k pravdomluvnosti Boží jako k záruce své vlastní pravdomluvnosti. Sliby dávané jiným osobám ve jménu Boha zapojují do toho jeho čest, věrnost a autoritu. Když někdo nedodrží takový slib, potom v jistém slova smyslu dělá z Boha lháře.

Jiné hříchy

Vnitřním, ale současně často i vnějším projevem hříchu proti 2. přikázání jsou slova nenávisti a výčitek vůči Bohu. Jedná se o zlé mluvení o Bohu, nedostatek úcty k němu, obsažený ve slovech nebo skutcích. Nelze též zapomenout, že závažným nedostatkem úcty vůči Stvořiteli je i nehodné (svatokrádežné) přijímání svatých svátostí. Nedostatek úcty vůči Bohu se také projevuje nevhodným oděvem osob, které čtou Boží slovo nebo rozdávají svaté přijímání.

Běžná klení, při nichž vyslovujeme Boží jméno bez úmyslu rouhat se, jsou též nedostatkem úcty ke Spasiteli. 2. přikázání zakazuje také užívat Boží jméno v magii. Křivá přísaha je výzvou Bohu, aby se stal svědkem lži, aby ji potvrdil jako pravdu. Ale On je přece absolutní Pravdou, nemůže tedy lhát!

Není také dovoleno zavazovat se pod přísahou ke zlému skutku. Nelze skládat přísahu, neoprávněně požadovanou od vlády, k vyjádření souhlasu s touto vládou. Příklad, kterou si vynucuje nelegální světská moc, nutno odmítnout. Totéž platí i o přísaze vymáhané pro záměry odporující lidské důstojnosti nebo škodící církvi.

Zjevením Starého a Nového zákona Bůh odhalil člověku své jméno, aby se lidé mohli k němu obracet a prosit ho o pomoc v každé potřebě. Současně si ale Bůh vyhradil úctu ke svému jménu, neboť ono je svaté.

*Hieronym Zmarlicki,
RN 2/2011, překl. -red-*

Sv. Jan Nepomucký

Přenesme se do poslední dekády 14. století. V českých zemích vládne český král, císař římský Václav IV. Ani stínem nepřipomíná jeho vláda panování Karla IV., jeho otce. Na biskupském pražském stolci řídí církev arcibiskup Jan z Jenštejna, muž svatého života. Tito dva se dohodnout nemohli. Jenom člověk pevných mravů se mohl postavit arogantnímu Václavu IV., neboť musel počítat s tím, že důsledky budou velmi tragické. Přesto to Jan z Jenštejna dělal. A tak se stal arcibiskup pro krále největším nepřítelem. Za těchto okolností se poměry nelepšily, naopak. Na podzim roku 1392 podal arcibiskup jménem svým a duchovenstva písemnou stížnost. Projděme si ji, abychom poznali tehdejší poměry:

Čl. 1. Leccos již arcibiskup tlumočil králi i radě, ale s účinkem opačným, než očekával. Proto, aby nebudil dojem, že to chce přejít mlčením, obrací se přímo k němu.

Čl. 2. Státní orgány nemají práva soudit duchovní, přes-to tak činí, soudí, trestají, a nepodřídí-li se jim, okrádají duchovní, kteří podle předpisů církevního práva a podle císařských rozhodnutí mají podléhat pouze soudu svého biskupa.

Čl. 3. Církevními úředníky a soudcům se naopak brání při uplatňování jejich pravomocí, kterou musejí vykonávat s nebezpečím života.

Čl. 4. Na církevní klatbu se nedá a generálními vikářům se brání, aby ji uplatňovali.

Čl. 5. Stejně je to s vykonáváním papežských příkazů, výhrůžkami a násilím.

Čl. 6. Mnozí duchovní jsou násilím dosazováni do církevních úřadů, a kdo by se proti nim postavil, ocitá se v nebezpečí života i odnětí majetku. Vážnost duchovního stavu natolik poklesla, že je na tom hůře než Židé nebo pohané, kteří mají větší svobodu. Smutné je především to, že to trpí duchovní proto, že se rozhodli sloužit Bohu.

Čl. 7. Je narušena i svoboda manželství. Beztrestně se unášejí panny a pod hrozbou ztráty majetku (který získaly po zemřelém manželu nebo otci) jsou nuceny se vdávat.

Čl. 10. Pohostinství klášterů je králem a šlechtou natolik zneužíváno, že místo aby kláštery hostily chudé a pocestné, jsou zatíženy daněmi a neustálými dluhy, jež nejsou s to splatit, přicházejí na mizinu, takže ani svým vlastním členům nemohou zajistit běžnou obživu.

Takové byly tehdejší poměry, které král toleroval nebo přímo za pomoci svých milců prosazoval. Tato

foto: www.muzeum.sanok.pl

Jan Nepomucký (detail)

Historické muzeum v Sanoku, Polsko

stížnost králi byla krokem k mučednictví, a za tímto arcibiskupovým krokem šel i jeho generální vikář Jan z Pomuku, jména podle svého rodiště, později Nepomuku.

Král soptil hněvem, chtěl zbavit arcibiskupa moci, v jeho blízkosti vznikl návrh na vznik nového biskupství, kam by si král dosadil svoje duchovenstvo. V kladrubském klášteře zemřel opat Racek, mniši si zvolili nového opata Olena. Arcibiskup jeho volbu podle všech zákonných norem potvrdil. Stvrzující listinu vydal jeho generální vikář Jan z Pomuku.

Král zuřil, protože teď už v Kladrubech biskupství vzniknout nemohlo. Před jeho hněvem odjíždějí arcibiskup i se svými rádci, včetně Jana z Pomuku na arcibiskupův hrad v Roudnici. Tam je doručen Václavem IV. německy psaný vzkaz: „Ty arcibiskupe, vrať mi můj hrad v Roudnici a jiné mé hrady a klid se mi z české země! A pokusíš-li se o něco proti mně a mým lidem, chci tě utopit a spory uklidnit. Do Prahy přijed!“

Po jednáních s královými vyslanci a po ujištění o jeho mírumilovných

snahách arcibiskup se do Prahy vrátil. 20. března 1393 došlo k setkání Jan z Jenštejna s Václavem IV. v blízkosti mostecké věže, a to pod širým nebem. Jakmile Jan z Jenštejna znovu připomněl králi hrůznost poměrů, vybuchl Václav IV. hněvem, zrušil vše, co bylo z jeho příkazu pracně dojednáno, a začal na arcibiskupa a jeho doprovod, ve kterém byl i Jan z Pomuku, chrlit hrubé nadávky. V tom okamžiku se patrně snažil arcibiskupův hofmistr Něpr, již starší člověk, krále nějak uklidnit, poněvadž ten na něho vybuchl: „*Odstup ode mě, nebo ti dám hlavu srazit!*“ Přitom se rozhlédl kolem sebe a při pohledu na arcibiskupa, Jana z Pomuku, Mikuláše Puchnika, Václava Knoblocha rozkázal: „*Zajměte tyto čtyři a opatrně je vedte!*“ Ostatním vyhrožoval: „*Tebe utopím, tebe také, a chci, abyste ihned šli do kapitulní síně, poněvadž tam zjistím, z čí rady se to stalo.*“

Arcibiskupovu doprovodu se podařilo Jana z Jenštejna uchránit a odvést ho do bezpečí. Zbýjící tři byli nejprve souzeni v kapitulní síni, pak na radnici a nakonec v domě soudce, kde byli mučeni. Sám král pak vyslyšel Jana z Pomuku, a když nedocítil svého, tak ho sám začal pálit pochodní, až mu propálil bok. Jan zřejmě zemřel na následky mučení, když mu byla proražena hlava, přesto byl svázán do pytle a vhozen v nočních hodinách do Vltavy.

Brzy po jeho smrti odjíždí arcibiskup do Říma, aby podal zprávu papeži. Výslovně tam hovoří o Janovi z Pomuku a nazývá ho tam: „*iam martyr sanctus*“ – „*již svatý mučedník*“.

Toto svědectví, spolu s tím, co bezpečně víme o tehdejších událostech, je dostatečným svědectvím o svatosti Jana, který dal život za věrnost a statečnost při obraně práv církve a Božího zákona.

To, že Jan zemřel za dodržení zpovědního tajemství, je historicky doloženo až o padesát let později. Nelze tedy z přísně historického hlediska toto potvrdit,

niméně je to velmi pravděpodobné. Svědectví Tomáše Ebendorfera asi z roku 1450 je toto: „*Také zpovědníka své manželky – Jana, mistra teologie, který řekl, že hoden je královského titulu, kdo dobře vládne, a jak se říká, poněvadž se zdráhal porušit zpovědní tajemství – dal utopit ve Vltavě.*“

Posuňme se nyní v historii o více než tři sta let dál, kdy 19. března 1729 prohlásil papež Benedikt XIII. v lateránské bazilice Jana Nepomuka za svatého. V říjnu pak bylo slaveno svatořečení v Praze. Do Prahy přišlo nescíslné množství lidí. Mnohá města, jako Kutná Hora, byla v těch dnech jako po vymění, protože většina obyvatel se zúčastnila oslav. Ohromný průvod z Bechyňska a Prácheňska přivedlo 121 farářů se 148 korouhvemi a 31 hudbami. Procesí z Boleslavska přivedlo 77 farářů se 148 korouhvemi a 15 hudbami, procesí z Čáslavska 31 farářů, z Pooohří 52 farářů atd. Cechy a bratrstva se dostavily korporativně, velkolepé průvody k světcové poctě se vinuly městem, ovzduší bylo přeplněno duněním děl a hlaholem zvonů a večer poutaly poutníky ohňostroje a slavnostní osvětlení. U sv. Víta bylo po celý oktáv denně slouženo 400 mší a podáno přes 200 000 sv. přijímání.

Zase téměř o tři sta let později slavíme v církvi v našich zemích svátek k poctě sv. Jana Nepomuckého. Nejsou přitom korouhve, farář bývá většinou jeden, bez velkolepé hudby, většinou s prostým varhanním doprovodem zpěvu. Myšlenka na ohňostroj nás ani nenapadne. Nadšení barokní doby vůči kultu svatých je pryč. Ale staletí od smrti Jana z Pomuku zůstala stále stejná víra: „*Věřím ve společenství svatých.*“ Jinými slovy je sv. Jan s námi. Doba se změnila. Dnes nikdo u nás církev nepronásleduje. Možná také proto, že nic nemá. Přesto: co by nám generální vikář z konce 14. století mohl říct? Snad by nás povzbudil takto: „*Obdivuji váš stát, ve kterém je církev svobodná, sama si jmenuje biskupy, dosazuje kněze. Jste svobodní lidé. Ale i vy musíte být přesto stateční tak, jak jsme museli být stateční my. I dnes je mnoho vlivných lidí, kterým církev vadí, že je organizovanou baštou ochrany nenarozeného života, nerozlučného manželství, nepřístupuje na podmínky eutanazie a homosexualitu nazývá pravým jménem. A proto má nepřátele, kterým církev jejich jednání neposvěcuje, a to jim vadí. Dělejí ze sebe nevěřící, ale musí umlčovat svědomí. A tomu umlčení církev brání. Buďte stateční, buďte s církví.*“

Odnese si to jako poselství letošní slavnosti: „*Budme stateční, budme s církví!*“ Takto budeme spojeni i s Janem Nepomuckým ve společenství svatých. Nevypadá to, že budeme za své postoje umučeni jako on. Ale do nebe za ním

přijdeme, když budeme stateční jako on. A řeknu vám upřímně, milí čtenáři, že se těším, až se tam – dá-li Bůh – připojím ke hloučku těch, kteří budou chtít slyšet přímo od svatého Jana, jaké to tehdy bylo s tím králem, se zpovědním tajemstvím, a jak mohl vydržet tak hrozné mučení.

Ale teď jsme ještě tady, proto prosme: „Svatý Jane Nepomucký, oroduj za nás, abychom byli stateční, věrní Kristu, jeho církvi, abychom se Svatým otcem cítili život jako tvůj dar a žili podle Desatera.“

Josef Janšta

Zpověď starého potratáře

„Pane faráři, pane faráři, doktor Kopřiva by rád s vámi mluvil...“ volala sestra z chirurgického oddělení na patera Ondřeje, který jako každý čtvrtek kráčel chodbou okresní nemocnice, aby navštívil její pacienty. Přinášel jim svátost nemocných nebo alespoň slova útěchy a povzbuzení. Byl mladý, teprve třicetiletý.

Zarazil se. Jméno dr. Kopřivy bylo široko daleko známé a taky obávané. Nastoupil do zdejší nemocnice počátkem 70. let za husákovské normalizace jako mladý doktor a současně nomenklaturní kádr komunistické strany. Na příkaz okresního sekretariátu ihned ustavil prověřkovou komisi, která vyhazovala ze špitálu staré zkušené lékaře a nahrazovala je mladými s rudou legitimací v kapse. Kopřiva, předseda tohoto politického tribunálu, věděl díky vazbám na sekretariát i na StB o každém něco: Ten chodí každou neděli do kostela, ta zase podepsala v osmašedesátém „protisocialistický pamflet“, další se účastnil manifestace proti vstupu sovětských vojsk na naše území... a proto „nesplňuje požadavky, kladené na socialistického lékaře“. Jen pro tuto politickou aktivitu se stal dr. Kopřiva primářem gynekologicko-porodnického oddělení.

Za jeho dlouholeté éry získala zdejší gynekologie nechvalnou pověst. Kopřiva na její úroveň příliš nedbal, k nastávajícím maminkám se choval často hrubě, došlo i k několika úmrtím rodiček kvůli nedbalosti doktorů. Primář to ale díky svým politickým kontaktům dokázal všechno „vyžehlit“. Předmětem jeho zájmu nebyly totiž porody, ale jejich pravý opak: potraty. Prováděl je většinou osobně sám. Díky nim se stal jedním z nejbohatších lidí okresu, o peníze si pokaždé řekl naprosto neomaleně, ať už šlo o legální nebo ilegální zá-

Ilustrační foto: Dean Mitchell | Dreamstime.com

kroky. Ty legální byly sice v rámci socialistického zdravotnictví ze zákona bezplatné, jenže která žena by se odvážila stěžovat si na prominenta vládnoucí strany!

„Samet“ r. 1989 přežil Kopřiva bez úhony. Věděl totiž o každém „průšvih“ všech členů personálu oddělení, proto ho celá „gynda“ podržela. Zůstal primářem a plánoval spolu s novými pány privatizaci celé nemocnice, v níž by měl potom významný finanční podíl. Potraty samozřejmě prováděl dál.

Jenže žádný strom neroste až do nebe. Před pár měsíci mu zjistili zhoubný nádor na střevech, nepomohla ani operace. Teď ležel na pokoji chirurgického oddělení úplně sám v očekávání smrti, jež

mohla nastat každým okamžikem. Návštěvy žádné. Svou první manželku a dvě děti již dávno opustil kvůli mladší atraktivnější ženě a od rozvodu je vůbec neviděl. Druhá manželka se mu nevrátila ze zájezdu do Jugoslávie, zůstala v zahraničí. Kopřiva se poté vrhl do chvilkových vztahů, které pokaždé končily ještě dříve, než vůbec začaly. Teď nebylo nikoho, kdo by jej, když měl „na kahánku“, lidsky podržel a potěšil. Tak vypadal životní příběh muže, u jehož pokoje zaklepal na dveře pater Ondřej.

„Dobrý den, pane doktore, jsem zdejší katolický farář,“ zahájil kněz konverzaci. „Přál jste si se mnou mluvit, že ano?“ Nemocný unaveně otevíral oči, předtím totiž spal. „Aha, to jste vy, dobře, že jdete, přisuňte si židli a posadte se.“ Pak pokračoval: „Jistě víte, že jsem ateista. No, spíše jsem jím byl až do teď. Rodiče mě sice pokřtili, přihlásili do výuky náboženství a k prvnímu přijímání, ale mé cesty se hned od puberty ubíraly jiným směrem. Brzy umřu a chtěl bych proto slyšet váš názor jako kněze. Kdyby Bůh existoval, šel bych pro smrti do pekla, nebo zbývá pro mne ještě nějaká naděje, i když jsem celý život Boha odmítal?“

Pater, třebaš ještě mladý, byl na podobné otázky zvyklý. Odpověď mu nečinila potíže: „Bůh nechce nikoho uvrhnout do pekla, ani ateistu, který ho urážel a rouhal se mu. Musí se ale svého ateismu zřeknout a Boha za to odprosit.“

„A mohu to právě teď udělat?“ zeptal se dr. Kopřiva.

„Jistěže, a já jsem tady od toho, abych vám s tím pomohl. Ale nestačí jenom zřeknout se ateismu. Musíte se taky přede mnou vyznat ze všech závažných špatných skutků života a litovat jich. Já vám pak udělím tak zvané rozehřešení, což znamená, že jednám ve jménu Boha, který všechny vaše hříchy odpustil.“

„Myslíte jako zpověď?“

„Ano, přesně tak.“

Nemocný se podíval na kněze jako hladový do prázdné ledničky. Bylo zřejmé, že do zpovědi se mu příliš nechce. „Prosím vás, to si mám vzpomínat na všechno, co jsem kdy udělal špatně? To snad nemyslíte vážně.“

„Není to tak těžké, jak si myslíte. Pojdte, probereme spolu Desatero Božích přikázání, ta jsou naprosto srozumitelná a vy si při každém z nich uvědomíte, jakým způsobem jste je porušoval.“

Otec Ondřej se dal ihned do toho. Všechno šlo docela dobře, u každého přikázání se rozvinula pěkná filozofická debata, končící doktorovým vyznáním viny a lítostí. Právě se dostali k pátému. Kopřiva prohlásil: „Tím se snad zabývat nemusíme. Já jsem přece nikdy nikoho nezabil.“

„To bych na vašem místě tak rozhodně netvrdil, pane doktore. Prováděl jste přece potraty.“

„Toho tedy litovat rozhodně nebudu, za to mne přece Bůh nemůže odsoudit. Šlo o součást mé lékařské profese, sloužil jsem tím druhým lidem, bylo to pro jejich dobro.“

„Pro jejich dobro?“ Pater téměř vyskočil ze židle. Uklidnil se ale a pokračoval:

„Dovoďte, abych vám vyprávěl příběh jednoho lékaře a jedné ženy, který se skutečně stal. Bylo to ještě hluboko za komunistů. Venkovská matka tři děti byla ve třetím měsíci těhotenství, když otce, živitele rodiny, srazilo auto. Na místě zemřel. Žena se octla ve svízelné sociální situaci, v zoufalství si proto zažádala o potrat. Jak dobře víte, povolení vystavovaly tenkrát tak zvané interrupční komise. Žena je bez problémů dostala a šla s tím do nemocnice.“

Lékař se k ní choval drsně. Spustil na ni: „Tak, paničko, ať jsou tady tři tisíce a sestra vás odvede a připraví. Honem, nezdržujte to! Paní ale pro-

pukla v usedavý pláč. Doktor se vztekl: „Jestli mi tady chcete hrát komedii, tak tam jsou dveře! To jste si měla rozmyslet dřív, myslíte, že mám čas jenom pro vás?“ Žena ale pořád

plakala. „Ven!“ zařval doktor. Paní odešla. Dítě donosila a v těžce porodnici přivedla na svět chlapečka, bohužel s těžkou srdeční vadou.

Lékař, o němž mluvím, jí při vizitě řekl: „Tak vidíte, paničko, na potrat jste nechtěla, a teď se vám narodil fagan mrzák. Pamatujte si, že už s vámi ani s ním nechci vůbec nic mít.“

Dr. Kopřiva dával při knězově vyprávění najevo čím dál větší neklid. Nakonec do toho vstou-

„Hřích není nic jiného než to, že člověk svůj pohled odvrací od Boha a obrací se ke smrti.“

Angelus Silesius

pil zvýšeným hlasem: „Ale to se přece stalo mně! Odkud o tom víte?“

„Protože ten fagan mrzák, jak jste ho nazval, sedí teď vedle vás,“ odvětil s laskavým výrazem tváře pater Ondřej.

V pokoji zavládl hrobové ticho. Kopřiva bezmocně zíral na kněze, žívou připomínku jeho dávného chování a jednání, které mu tenkrát připadalo jako čisté jezero – a dnes najednou odhaluje své strašlivé tajemství špinavého zapáchajícího močálu.

Pater Ondřej se odvážil přerušit mlčení jako první. Vyprávěl nemocnému primáři o svém životě. Jak mu jako nemluvněti dávali naději nejdéle dva roky života, matka se ale obrátila o pomoc k Panně Marii. Malý Ondřej přežil, srdeční vada se upravila natolik, že mohl chodit do školy a prospíval s vyznamenáním. Máma, do té doby pouze formální katolička, po vyslyšení prosb za uzdravení nejmladšího dítěte se stala praktikující a zbožnou věřící osobou. V tomto duchu vychovávala své děti. Ondřej v sobě objevil povolání ke kněžství, jehož realizaci pochopil mimo jiné i jako projev věčnosti Bohu a Panně Marii za své uzdravení. Matka ho také seznámila s okolnostmi jeho narození. To dalo pateru Ondřejovi signál, aby svou pastoraci zaměřil přednostně na ochranu nenarozeného života a boj proti potratům.

„Ale jednomu nerozumím,“ ozval se dr. Kopřiva, když pater skončil svůj životopis. „Jak to, že mi věnujete tolik starostlivé péče, mně, který vás chtěl přece zabít a vaší matce tolik ublížil?“

2320 Zabití lidské bytosti těžce odporuje důstojnosti osoby a svatosti Stvořitele.

2322 Dítě má právo na život již od svého početí. Příímý potrat, to je chtěný jako cíl nebo jako prostředek, je „hanebnost“ těžce odporující mravnímu zákonu. Církev trestá tento zločin proti lidskému životu kanonickým trestem exkomunikace.

2323 Zárodek musí být chráněn v celé své integritě, opatrován, léčen a pokud možno uzdraven jako každá jiná lidská bytost, protože se s ním musí od samého početí zacházet jako s osobou.

z Katechismu katolické církve

„To je ta Boží dialektika, na tu si musíte zvyknout,“ usmál se kněz. „Vy jste mé matce tenkrát řekl, že s tím faganem mrzákem nechcete nic mít, on ale teď chce mít něco s vámi, a to v okamžiku, kdy to nejvíc potřebujete. Tak jedná Kristus. Lidé s ním často nechtějí nic mít, on ale chce mít něco s nimi. A nejen něco, on chce mít s nimi všechno, aby nezahynuli v pekle. Proto za ně obětoval na kalvářském kříži svůj život, aby mohli sdílet spolu s ním celou věčnost ve stavu nadpřirozené blaženosti. Já jsem knězem Kristovým a při svém svěcení jsem slíbil, že budu ‚druhým Kristem‘, to znamená, že budu jednat jako on.“

Kopřiva s napětím poslouchal. Nakonec ze sebe vykotal: „J..j. jak zvláštní! Kdyby mne vaše matka tenkrát poslechla, neseděl byste teď tady. Teď věřím, že to všechno řídil Bůh. Jiný kněz by mi nedokázal tak perfektně odhalit, jaké zlo je potrat, protože na rozdíl od vás by to nesouviselo bezprostředně s otázkou jeho života a smrti.“

„Takže teď už si doufám nemyslíte, že umělým potratem jste prokazoval druhým dobro,“ pokračoval otec Ondřej. „Správně jste řekl, že kdyby moje máma vám tenkrát podlehla, neseděl bych teď tady s vámi. Ale uvažte, pane doktore, o kolik potenciálních lékařů, pedagogů, učenců, vzorných otců a matek rodin, nebo i kněží, jste náš národ připravil těmi stovkami umělých potratů, které jste vykonal. To přece byste nechtěl nazvat dobrem.“

„Přesvědčil jste mne. Vyznávám, že jsemباحال zlo. Lituji toho z celého srdce a prosím Boha za odpuštění. A vyřídte všem, se kterými budete mluvit, aby nezabýjeli své nenarozené děti, že jim to vzkazují já, starý potratář na smrtelném loži.“

Otec Ondřej probral s dr. Kopřivou další Boží přikázání. Když mu uděloval rozhřešení, v očích doktorových se objevily slzy. Přijal Tělo Páně a svátost nemocných. Kněz mu při odchodu něžně stiskl ruku, jako by patřil do jeho nejbližší rodiny. Byl jediným člověkem, který ho nenechal v nejdůležitějším okamžiku života samotného.

V noci téhož dne starý potratář a exbolševik skončil. Už ale nebyl sám. U úmrtního lože stály zástupy andělů a svatých, aby jeho duši představily Kristu, u něhož měl najít po odpykání zajisté nemalých, ale nevyhnutelných očištcových trestů svoji novou existenci, a to na věčné věky.

R. Malý

60 LET PŘIROZENÉHO PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ

R. 1951 rakouský lékař Josef Rötzer poprvé představil výsledky svého výzkumu veřejnosti: teplota ženského organismu ukazuje plodnost nebo neplodnost ženy daného dne.

Dr. Rötzer byl Vídeňák, narozený r. 1920. Po maturitě ho povolali r. 1939 do wehrmachtu a vyslali do války proti Polsku. Jako katolík měl u sebe Písmo sv., které pravidelně četl i v přítomnosti spolubojovníků. Za to byl potrestán převezením do Rakouska, protože prý měl „destruktivní vliv na oddíl“.

R. 1941 započal ve Vídni studium medicíny, jehož součástí byla též práce v polním lazaretu. Tam poznal svou budoucí manželku Margaritu. Po válce a ukončení studia se vzali.

Mladí manželé plánovali šest dětí. V krátkém časovém úseku se narodily tři. Vyvstala otázka, jak to udělat, aby ten rychlý vývoj rodiny se zpomalil. Josef a Margarita znali katolickou nauku o plánování rodiny, proto hledali řešení tímto směrem.

Rok 1951 byl zlomovým. Rötzer jasně prokázal vazbu tělesné teploty na plodnost a neplodnost ženy. Stal se zakladatelem tzv. termální metody. Na konci 50. let již o tom pořádal přednášky. Dostal ale napomenutí od rakouské Lékařské komory, že mu to nepřísluší. Rötzer byl ale přesvědčen o správnosti svých postojů a nadále se věnoval badatelské práci v oboru přirozeného plánování ro-

Prof. Josef Rötzer se svou manželkou Margaritou

dičovství. Vedl též poradnu pro ženy. Brzy se stal známým a u veřejnosti uznávaným. Téměř 8 tisíc žen mu poslaly své karty s výsledky pozorování a vedl korespondenci s více než 13 tisíci!

Zajímavé je, že jeho spolupracovníky nebyli pouze katolíci. V Německu a ve Švýcarsku vzbudily jeho výzkumy příznivý ohlas právě mezi evangelíky. R. 1986 byl v Německu založen „Institut přirozené regulace početí dr. Rötzera“. Později vznikla podobná zařízení v italské Veroně a v polské Varšavě. Spolupracovníci dr. Rötzera učí tuto metodu i na Ukrajině, v Rumunsku, v Maďarsku, v Chorvatsku a v Albánii.

Metoda pozorování vlastního organismu umožňuje ženě rozhodovat o odkladu doby početí dítěte. Základem je rozpoznání času plodnosti a neplodnosti v měsíčním cyklu. Termální metoda prof. dr. Josefa Rötzera stanoví tuto dobu s maximální možnou jistotou, což pomáhá mladým manželským párům vyhnout se početí dítěte, jestliže k tomu mají závažný důvod (nebo naopak využít tuto dobu k početí, když si přejí mít další dítě; pozn. redakce). Účinnost této metody dosahuje 99 procent, což je stejně jako u hormonální tabletky. Na rozdíl od ní však respektuje přirozenost ženy a brání její důstojnost.

Než si ale dr. Rötzer získal slávu a uznání, musel zažít četná zklamání. Jeho výzkumy byly v lékařském prostředí často znevažovány a odmítány. Nevzdával se však a dnes jím založený Institut přirozené regulace početí působí na celém světě. Zemřel v říjnu r. 2010 ve vysokém věku 90 let.

Jolanta Tecza-Ćwiercz, Žródlo 24. 10. 2010, zkrácený překl. -red-

Vývoj člověka v lůně matky – 20. týden od početí,
foto: <http://prolife.cz>

Drahe děti, každý měsíc má svou krásu, ale mnozí by asi odpověděli: „Květen.“ Je to po dlouhé zimě krásný jarní měsíc, kdy slunce už opravdu hřeje, květiny a stromy rozkvétají květy nejrůznějších tvarů a barev. Každý ten květ, velký nebo malý, je úžasným uměleckým dílem. Když se podíváme z blízka, nestačíme obdivovat jeho krásu.

Umělec, který jich vytvořil nespočetné množství, je sám Pán Bůh, původce všeho krásného. Toho, co je v přírodě, i toho, co krásného udělá člověk. Protože i člověk se všemi svými schopnostmi je dílo Boží.

Krásný měsíc květen je také měsícem vřelé úcty k Panně Marii. Její duše je nejkrásnější ze všech stvořených bytostí, září láskou k Bohu i k lidem, je „milosti plná“, jak ji nazval archanděl Gabriel, když byl od Boha poslán oznámit jí, že byla vyvolena za matku Spasitele světa. V květnu se v mnoha kostelech nebo kaplích nebo i jinde konají májové pobožnosti s modlitbami a zpěvy. Květinová výzdoba při nich je jakoby znamením krásy Panny Marie.

Letošní květen je zahájen svátkem Božího milosrdenství, který letos připadá na 1. květen.

O tomto svátku zvláště děkujeme Pánu Bohu za to, že je k nám nesmírně milosrdný, že se nad námi slitovává a odpouští a odpouští. V evangeliu při mši svaté se ten den čte, jak Pán Ježíš ustanovil svátost smíření, ve které se zvláště setkáváme s Božím milosrdenstvím a odpuštěním.

Tento svátek ustanovil předchůdce nynějšího Svátého otce Benedikta XVI., Jan Pavel II. A letos právě na tento svátek je prohlášen blahoslaveným. Je to příprava na prohlášení za svátého. V minulém

čísle IMMACULATY je článek o zázračném uzdravení nevyčísitelně těžce nemocné na přimluvu Jana Pavla II. Nynější Svátý otec byl po mnoho let až do jeho smrti jeho nejbližším spolupracovníkem.

Uprostřed května, 16. května, je svátek svátého Jana Nepomuckého. Je nám zvláště blízký, protože se narodil v Čechách, působil zde a zemřel mu-

čednickou smrtí v Praze. Jeho krásný stříbrný náhrobek v podobě oltáře je v pražské katedrále.

Letošní květen je jakoby „zarámován“ do významných svátků. Na začátku je svátek Božího milosrdenství s blahorečením Jana Pavla II. a na konci 31. května svátek Navštívení Panny Marie. Připomíná nám návštěvu Panny Marie u svaté Alžběty a Zachariáše, rodičů svátého Jana Křtitele. Při setkání se svatou Alžbětou Duch Svátý vnukl Panně Marii proroctví, právě když řekla, že je jen nepatrnou služebnicí Boží: „Od této chvíle mě budou blahoslavit všechna pokolení.“ Toto proroctví se splňuje stále. I naše úcta a láska k Panně Marii je uskutečňováním tohoto proroctví.

Tyto svátky k nám mluví o lásce Pána Ježíše, který pro nás a pro naši spásu sestoupil z nebe, byl za nás ukřižován a vstal z mrtvých, každého z nás nesmírně miluje a připravil nám místo v nebeské radosti. A o mateřské lásce Panny Marie, která nás doprovází, ochraňuje a pomáhá stále.

Nezapomínejme často poděkovat a snažme se Pánu Ježíši a Panně Marii dělat radost. S nimi je krásný nejen měsíc květen, ale je krásný celý život zde i na věčnosti. To vyprošujeme v modlitbě sobě i druhým.

Srdečně Vás všechny zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

Který měsíc je nejkrásnější?

Andělský mládenec svatý Alois

Má svátek 21. června. Je patronem mládeže a katolických škol. Tomu odpovídá i jeho jméno, které je germánského původu a znamená „všechno vědoucí“. Ano, jde o jezuitu sv. Aloise.

Bylo to 4. března r. 1600. Karmelitánka Maria Magdalena de Pazzi měla neobvyklé vidění. Spatřila mládence zemřelého před 9 lety v nebeské slávě podobného andělům. Byl to sv. Alois. Ten, o němž jeho zpovědník kardinál sv. Robert Bellarmin řekl, že se nikdy v životě nedopustil těžkého hříchu.

Pocházel z italského šlechtického rodu Gonzagů, narodil se r. 1568. Otec mu určil vojenskou kariéru. Když měl 4 roky, vzal ho do tábora vojáků. Malý Alois tam po nich opakoval neslušná slova, čehož až do smrti litoval. Už v 7 letech prožil svůj celoživotní obrat k Pánu Ježíši a k duchovnímu životu. Kardinál sv. Karel Boromejský mu udělil první sv. přijímání. Boží dobrota mu dvakrát v mladém věku zachránila život. Poprvé když jel v kočáře přes řeku Ticino, jejíž prudký proud vůz srazil, a podruhé když po dlouhých modlitbách zapomněl zhasnout svíčku, od níž chytlo jeho lůžko.

Už ve věku 11 let žil jako řeholník. Většinu času trávil četbou zbožné literatury a modlitbou. Pilně také studoval teologii a filozofii, ale i latinu, matematiku a fyziku. V 15 letech se rozhodl vstoupit do jezuitského řádu. Lákala ho hlavně misionářská aktivita těchto řeholníků a také to, že jezuité se zavázali nepřijímat žádné církevní hodnosti. Otec se ale kategoricky postavil proti a trvalo několik let, než pochopil, že syna volá do řádu sám Bůh a že on proto nemůže jednat proti Jeho vůli.

Noviciát vykonával v Římě s perspektivou kněžského svěcení. Byl nadaný a dobře studoval. Rád chodil po ulicích Říma, učil nevzdělané lidi z periferie znát katechismus a rozmlouval – podobně jako téměř před 4 staletími sv. František z Assisi – s kolemjdoucími o Bohu, Ježíši Kristu, Panně Marii, andělech a svatých.

Rok před smrtí mu Pán zjevil, že brzy zemře. R. 1591 vypukl v Římě mor. Alois se přihlásil

foto: archiv

k ošetřování nemocných. Nakazil se a po několika měsících 21. června zemřel. Před smrtí stačil ještě radostně prohlásit: „Půjdeme do nebe.“ Měl teprve 23 let.

Tato slova jsou vyvrcholením jeho života. Smrt není smutným koncem, ale radostným začátkem něčeho nového, lepšího. Správně bychom se měli na tento okamžik těšit, neboť jde o osobní setkání s Tím, kdo nás miloval až k smrti kříže. V tom nám ale brání jedno: Nežijeme tak jako sv. Alois, u něhož obdivujeme tu úžasnou harmonii asketické zbožnosti a skutků bliženské lásky, která neváhá ani před obětí vlastního života pro ubohé nemocné. U Aloise byla přivedena k dokonalosti naprostá jednota ortodoxie (správné víry) a ortopraxe (správného jednání). Do nebe nevede jiná cesta než poctivé každodenní úsilí o tuto jednotu. Svatý Aloisi, pomáhej nám v tom a oroduj za nás!

Poděkování

Chci poděkovat z celého srdce Panně Marii a všem našim svatým, zvláště sv. Judovi Tadeášovi a Pražskému Jezulátku, ke kterým jsem se utíkala o pomoc za narození vnoučka. Od začátku těhotenství to nevypadalo dobře. Vždy, když jsem ochabovala v modlitbě, mě posilovala důvěra v Boží pomoc a nevzdala jsem to. Všechno dobře dopadlo, a tak se vždy vyplatí nezoufat, ale prosit o pomoc Boží.

vděčná rytířka Marta

Chtěla bych poděkovat Panně Marii, Pánu Ježíši, papeži Janu Pavlu II., sv. Judovi Tadeášovi a sestřičkám z Doksan za veliký dar života pro dcerku mé neteře. V době těhotenství se nešetřila a 12. prosince ji začala prosakovat plodová voda. Ihned ji manžel odvezl do porodnice. Ležela tam přes Vánoce a 31. prosince 2010 se císařským řezem narodila malinká holčička, která vážila 0,84 kg a měřila 34 cm. Její váha klesala až na 0,75 kg. Po té začala přibírat. Termín porodu měl být na konci března. V této době už má holčička 2,118 kg a má se čile k světu. Maminka s ní má mnoho práce, ale vše obětuje za zdraví miminka.

čtenářka Marie z Břeclavska, 17. 3. 2011

V lednu tohoto roku byl při chřipkové epidemii nemocný i náš 9letý syn. Dostal antibiotika, ale horečky nechtěly ustoupit a byl velmi slabý, jak u něj při nemoci nebývá. Již to trvalo čtvrtý den. Dostala jsem jednu lahvičku lurdské vody. Když mě syn v noci prosil o vodu, dala jsem mu napít lurdské vody, i když je více než rok stará. Proto jsem měla také jisté obavy. Manžel by s tím zřejmě nesouhlasil. Proto při další žádosti o vodu jsem dala synovi vybrat. Vzal si lurdskou. Argumentovala jsem sama sobě se slovy Panny Marie, že přece nikomu neuškodila, jen pomohla. Ráno měl syn 35,9 °C a horečka se již nevrátila. Když jsem o tom vyprávěla mamince, od které vodu mám, říkala, že je to obvyklý průběh chřipky. Ale já děkuji Panně Marii za pomoc. Později jsem se dozvěděla, že v té době

skončil dokonce jeden synův spolužák se zápallem plic v nemocnici.

čtenářka Pavla

Děkuji Panně Marii, Pánu Ježíši, svatému Josefovi a všem svatým za uzdravení našeho vnuka Matýska, kterému je deset měsíců. Udeřil se do hlavy a měl velký hematom na spánku. Byl přijat do nemocnice, lékaři mu dělali CT v narkóze, jestli nemá prasklou lebku. Vše dopadlo dobře.

rytířka Marie z Jihlavy

Před několika lety jsem slíbila Matičce Boží, že jí poděkuji veřejně za všechno, v čem mi pomohla. Dlouhou dobu jsem si myslela, že jsem dobrou křesťankou. Každou neděli jsem chodila do kostela a dvakrát do roka ke svátosti smíření. Pak jsem se dostala do modlitební skupiny matek. Po určité době jsem zjistila, že můj život dobrý nebyl. Proto chci poděkovat Panně Marii, sv. Josefovi, Judovi Tadeášovi, že mě přivedli na dobrou cestu.

I když teď nesu následky mého nedobrého života, děkuji Matičce Boží za všechno a prosím Ji, aby nás i nadále vedla a chránila.

rytířka Anna

Plním slib a chtěla bych vyjádřit svou vděčnost a poděkovat svatému Judovi Tadeášovi za velké milosti a požehnání, které nám svou mocnou přímlouvou vyprosil. Vždy, když na mě dolehnou starosti, problémy, tak u něj najdu pomoc.

Minulý rok v létě měl syn kamarádky skládat zkoušky a dělat státnice na vysoké škole, bála se, aby se mu všechno podařilo, a tak jsme se spolu modlili ke svatému Judovi Tadeášovi – bakalářské studium ukončil a teď pokračuje na studiu magisterském.

Děkuji také Pánu Ježíši, Panně Marii a svatě Zdislavě, ke které se často obracím. Teď procházím pro mě dost těžkým obdobím, modlitba je má útěcha a posila. Prosím o Boží ochranu a pomoc pro celou naši rodinu.

vděčná čtenářka Pavla

Chtěla bych splnit slib a z celého srdce poděkovat Pánu Bohu, Panně Marii a svatým, kteří se za nás u Boha přimlouvají. Za uzdravení po těžkém úrazu, kde hrozila amputace pravé dlaně

i prstu. Vroucně a hlasitě se slzami v očích jsem se modlila. Nakonec vše dobře dopadlo. Děkuji i za uzdravení manžela z těžké nemoci, kde hrozilo ochrnutí nebo smrt. Vroucně jsme se modlili celá rodina i naši přátelé. Dobrý Pán nás vyslyšel. Manžel je úplně zdrav. Vzdávám tímto chválu a díky za všechnu pomoc a ochranu. Prosím o další ochranu svaté Rodiny a všechny Boží milosti pro celou rodinu.

vděčná rytířka Anna

Chtěla bych poděkovat P. Marii za pomoc ve velmi nepříjemné a nelehké situaci v zaměstnání. Před rokem jsem dala slib, že pokud vše dobře dopadne, poděkuji veřejně za ochranu.

I když není na 100 % vyhráno (síly zla, jinak to nazvat nelze, si našly cestu) a stále se řeší nějaké problémy, momentálně situace není tolik napjatá. Nicméně další problém je na obzoru, kdy se bude řešit v podstatě existence zaměstnanců i lidí, kterým poskytujeme službu. Tato situace se má řešit, mimo jiné, i 13.5.2011, proto prosím: Fatimská P. Maria, ochraňuj nás a pomoz!

čtenářka a rytířka ze severní Moravy

Chtěla bych poděkovat P. Marii, P. Ježíši a sv. Prokopu za uzdravení vnuka. Před devíti lety jsem měla ve snu vidění, že já i moje rodina ponese velký kříž. Vnuk začal brát drogy ve vlnách, kdy se toulal, bral věci v rodině, které rozprodával, co slíbil, to nedodržel, stále výmluvy a dluhy. Celá rodina velmi trpěla. Bylo mi jasné, že jej ničí zlo.

S bolestí v srdci jsem prosila o pomoc celé nebe i duše v očistci. Denně jsem se modlila za osvození. Mnoho mší sv. bylo za něho odsouzeno. Při rozhovoru s vnukem a společné modlitbě ke sv. Prokopu začal můj vnuk cítit napětí, rozruch, chvění od hlavy dolů, nedovedl si vysvětlit, že má jasnou mysl, úlevu, že odchází něco, co ho tížilo a svazovalo.

Pán nás všechny odměnil uzdravením a vyslyšením. Byla neděle 4.7., svátek sv. Prokopa, den díkůvzdání, za návrat vnuka ze spárů zlého a jeho nástrah. Vzdávám úctu světcům – našim pomocníkům. Boží pomoc nás nikdy neopouští, věřte, každá oběť mše sv. každý den v modlitbě s Ježíšem: „Za cokoli prosíte Otce ve jménu mém, dá vám to.“

Mé modlitby jej budou i nadále doprovázet, dokud mi budou síly stačit, aby jeho život směřoval k Bohu a životu s Ním s pomocí andělů strážných a celého nebe.

rytířka Marie

Vroucně děkuji dobrému a milému Pánu Bohu a Matičce Boží, Panně Marii za rychlé vyslyšení mé prosby.

vděčná čtenářka Ludmila z Valašskokloboucka

Chtěla bych splnit slib daný Panně Marii a veřejně poděkovat naší nebeské Mamince. Děkuji Ti, Panno Maria, za všechny milosti a vyslyšené prosby, kterých se nám dostává skrze Tvé přímlyvy u Svého Syna, za manželovo uzdravení, za narození dvou zdravých vnoučků a nesčetné obdržené dary. Díky, Panno Maria!

vděčná rytířka Ludmila z Moravy

Chtěla bych tímto poděkovat Panně Marii a jejímu Božímu synu, Duchu Svatému, všem svatým, zvláště Judovi Tadeášovi a andělům strážným, ke kterým se každý den modlím s prosbou o pomoc.

Zvláště děkuji za šťastné dvě operace pro mého manžela, které se uskutečnily před dvěma lety. Nadále také děkuji za sílu sebepřemáhání při nastalých životních a rodinných problémech. Boží ochrany a pomoci velmi potřebujeme, za což je potřeba děkovat a Boží pomoc stále si vyprošovat.

vděčná rytířka Jarmila

Dále děkuji a o modlitbu prosí:

Rytířka Romana, Zdeňka Cvrkalová, rytíř Jan, J. Kašpárková.

* * *

Milý čtenáři,
pokud jsi i Ty ve svém životě
zakusil Boží pomoc, napiš nám do redakce,
aby se i jiní mohli dovědět
o Boží dobrotě.

* * *

ZPRÁVY

Slovensko: 40 profesorů medicíny i jiných oborů podepsalo souhlas s rozhodnutím univerzitní kliniky v Bratislavě neprovádět potraty. Odvolali se přitom na právo svědomí lékařů a zdravotníků.

Nasz Dziennik 1. 3. 2011

USA: Billboard v newyorské čtvrti Manhattan znázorňující černou dívku s nápisem „Nejnebezpečnějším místem pro Afroameričana je mateřské lůno“ musel být na základě rozhodnutí místních úřadů odstraněn. Příčinou byla agresivní kampaň potratářů proti plakátu a hrozby fyzickým násilím proti obráncům nenarozeného života.

ND 1. 3. 2011

Monako: Arcibiskup Bernard Barin připomněl zvláštním prohlášením, že katolíci, kteří jsou členy zednářské lóže, žijí ve stavu těžkého hříchu, a pokud přijímají svátosti, dopouštějí se svatokrádeže. Mons. Barin upozornil v této souvislosti na prohlášení Kongregace pro nauku víry r. 1983. Zednářská představa Boha není slučitelná s křesťanskou vírou, zdůraznil arcibiskup.

www.radiovaticana.cz 1. 3. 2011

Evropská unie: Ministři zahraničí EU se shodli na deklaraci odsuzující „násilí a akty terorismu“. Jako oběti tohoto zla jsou jmenováni křesťané a také muslimové. To znamená pokrok proti předchozímu návrhu, připravenému britskou pověřenkyní EU pro zahraniční záležitosti Catherinou Ashtonovou, který křesťany vůbec nezmiňoval.

ND 22. 2. 2011

Pákistán: Inzem Masile, 24letý křesťan z Pendžábu, byl zavražděn svým muslimským zaměstnavatelem z jediného důvodu: Netajil se tím, že je křesťan. Zaměstnavatel náležel k radikálním islamistům, již praktikují terorismus vůči křesťanům.

ND 11. 2. 2011

Indie: Církev v severovýchodním indickém státě Arunachal Práděš v posledních 30 letech prudce roste. V roce 1978 neměli křesťané do tohoto státu povolen přístup, dnes činí 40 % obyvatelstva (celkem 900 tisíc lidí) a ročně je tu 10 tisíc křtů dospělých. Politická nenávisť proti křesťanům je velmi silná.

Ve státě žije 26 různých kmenů, většinou animistů. Ti jsou vůči křesťanství velmi otevření. Podle místního biskupa „tito lidé shledali, že našli něco, co už předtím částečně měli“. „Podle mé zkušenosti hledají někoho, kdo je miluje,“ vysvětlil biskup.

Res Claritatis 17. 3. 2011

Polsko: Biskup ze Swidniku mons. Ignacy Dec poukázal ve svém rozhovoru pro tisk na rozdíl mezi Asií a Evropou. Zatímco v Evropě počet kněžských povolání klesá, v Asii, kde je církev pronásledována, naopak roste. Příčinu vidí mons. Dec v tom, že evropská církev byla zasažena již v době osvěcenství zhoubným protikřesťanským duchem, jenž pokračoval nacismem a komunismem a dnes se projevuje diktaturou relativismu. Církev v Asii touto nákazou neprošla, zato však je ve většině zemí kontinentu pronásledována, někdy i krvavě. V Asii jsou zabijena těla, v Evropě zase duch, což je podle mons. Dece mnohem horší.

ND 16. 2. 2011

Velká Británie: Manželé Johnsonovi z Derby se nemohou stát adoptivními rodiči, protože odmítají dnešní homosexuální ideologii. Rozhodl tak soud v Nottinghamu. V rozhovoru s pracovníky sociální péče uvedli, že nebudou dětem říkat, že homosexuální styl života je normální. Když na základě tohoto výroku jim pracovníci sociální péče odmítli svěřit dítě do adopce, obrátili se na soud, jenž rozhodl v jejich neprospěch.

ND 2. 3. 2011

USA: Rezoluce městské rady v San Francisku odsoudila katolickou církev za její nauku o homosexuálním chování, která prý je „urážkou všech občanů města“. Katolická liga a Právnícké centrum sv. Tomáše Mora se obrátily na Nejvyšší soud Státu Kalifornie se žalobou na městskou radu San Franciska na základě paragrafu proti projevům nepřátelství vůči náboženství.

ND 22. 2. 2011

Vatikán: U příležitosti 3. výročí vydání Motu proprio „Summorum Pontificum“, které rozšiřuje právo kněží celebrot v tzv. „tradičním“ ritu podle misálu bl. Jana XXIII. z r. 1962, pub-

ZPRÁVY

likovala Kongregace pro bohoslužbu statistické údaje, podle nichž vzrostl během posledních tří let počet míst, kde je tradiční ritus vysluhován, na čtyřnásobek. Jedná se na celém světě o 1444 míst. Celebranty jsou buď diecézní kněží, nebo duchovní z řad komunit, které se pastorační věřících, svázaných s tímto obřadem, speciálně věnují. Jedná se o Kněžské bratrstvo sv. Petra, Institut Dobrého Pastýře, Institut Krista Krále a Velekněze aj. Na 690 místech celebruje tradiční ritus též Kněžské bratrstvo sv. Pia X., založené arcibiskupem Marcelem Lefébvreem, které není dosud v plné jednotě se Svatým stolicem. V České republice se tradiční liturgie slouží ve všech diecézích v celkem 24 kostelích, Bratrstvo sv. Pia X. celebruje na 4 místech.

www.radiovaticana.cz 2. 3. 2011

„Centrum Františkánská kaple“ v Tokiu se stalo oázou solidarity. Stejně jako další katolické kostely a konventy otevřelo dveře lidem bez domova z Fukušimy a Sendai. Působí zde především dobrovolníci. Centrum už před zemětřesením pracovalo pro bezdomovce a poskytovalo potřebným jídlo.

Misionáři Nejsvětějšího srdce působí především v Nagoji. „Tato tragická událost pomáhá každému pochopit, co je důležité a co ne,“ řekl jeden z nich agentuře Fides.

Fides 31. 3. 2011

Velká Británie: Tamní Sdružení gynekologů a porodníků vydalo směrnici, podle níž lékaři mají těhotným ženám vysvětlovat, že potrat je bezpečnější než donošení dítěte. Proti této nehoráznosti se chtějí bránit organizace prolife a katolická sdružení.

www.radiovaticana 2. 3. 2011

USA: V New Yorku zemřel ve věku 84 let Bernard Nathanson, známý americký lékař-gynekolog. Pocházel z nenáboženské židovské rodiny a patřil původně k předním propagátorům potratů. Sám jich provedl podle vlastní výpovědi 75 tisíc. V 70. letech však došlo k radikální změně v jeho postoji, když zjistil pomocí ultrazvuku, že dítě se při potratovém zákroku chová jako lidská bytost. Od té doby se stal dr. Nathanson jedním z předních

obhájců nenarozeného života. R. 1996 přijal křest v katolické církvi. Za svoji katolickou konverzi, jak sám řekl, vděčí papeži Janu Pavlu II., který mu byl svým odvážným nasazením pro nenarozené děti velkým morálním vzorem.

www.kreuz.net 23. 2. 2011

Ekvádor: Biskupská konference odsoudila projekt vlády na rozdávání kondomů ve školách mládeži ve věku 10–19 let. Arcibiskup Guayaquilu mons. Antonio Arregi vystoupil též s ostrou kritikou tohoto záměru v televizi.

www.kreuz.net 5. 3. 2011

Americký herec Jim Caviezel, který hrál Krista v Gibsonových Pašijích, řekl listu Daily Mail, že mu tato role zničila kariéru a „zavřela mu bránu Hollywoodu“. Byl už několikrát odmítnut.

Caviezel, který hrál například hraběte Monte Christa, i ve filmech jako Angel Eyes (Policajtky) a The Thin Red Line (Tenká červená linie), byl před natáčením Pašijí považován za vycházející holywoodskou hvězdu, což se v roce 2004 změnilo a sekulární média ho začala napadat. Židovská antidifamační liga ho prohlásila za antisemitu.

Caviezel je věřící katolík a řekl, že tato zkušenost „ho přivedla do náruče Boží“.

ACI Prensa 6. 5. 2011

Odpoledne se sv. Maxmiliánem u minoritů v Brně

U příležitosti 70. výročí mučednické smrti sv. Maxmiliána Maria Kolbeho Vás zveme dne 16. 6. 2011 do kostela sv. Janů v Brně ke společné oslavě.

Program:

14.45 – Korunka k Božímu milosrdenství

15.00 – Růžence

15.30 – Slavnostní mše – kázání o. Damián Karczmar, minorita z Niepokalanova

Po mši svaté pobožnost ke sv. Maxmiliánovi s uctěním ostatků a následně multimediální přednáška o životním díle světce.

Zvláště zveme rytíře Neposkvrněné a čtenáře Immaculaty

srdčně zvou bratři minorité, brno.minorite.cz

OBSAH

Naděje	1
Nežít ve lži	2
Modlitba	3
Nejlepší modlitba je ta.....	3
Blahoslavený jsi, Jane Pavle II., protože jsi uvěřil	4
Neznámé tajemství	6
Smýšlet jako Maria, Matka Boží	7
Miluj a čiš, co chceš?	8
Tak působí Duch Svátý	9
Biblické popisy stvoření	10
Bl. Rafael Chyliński, kněz řádu minoritů	12
Past orientální mystiky	14
Církev ve službě člověku (11): Proti pověrám: ordálím a tortuře	16
Nevezmeš Boží jméno nadarmo!	19
Sv. Jan Nepomucký	20
Zpověď starého potratáře	22
60 let přirozeného plánování rodičovství	25
Který měsíc je nejkrásnější?	26
Andělský mládenec svatý Alois	27
Poděkování	28
Zprávy	30

Immaculata – Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 3/2011, ročník XX.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně.

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit nadpisy a zkracovat příspěvky. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo účtu: 50013424/6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřete var. symbolem uvedeným na adresním štítku.

Výrobní náklady jsou 18 Kč/1 výtisk. Příspěvky na rok 2011: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně
Minoritáská 1, 602 00 Brno

E-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštore minoritov, Námestie sv. Františka 4,
841 04 Bratislava, č.ú.: 4060015034/3100

<http://immaculata.minorite.cz>

K zaslání daru použijte poštovní poukázku typu A s poznámkou „Příspěvek na Immaculatu“ v rubrice „Zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, který najdete na Vašem adresním štítku (podle tohoto údaje poznáme, kdo nám příspěvek poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemohou poslat žádný příspěvek a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu pošlete na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stálé čtenáře prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli svůj variabilní symbol nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečně Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře našeho časopisu, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

RYTÍŘSTVO NEPOSKVRNĚNÉ

Hnutí, jehož členové se snaží o obrácení hříšníků a těch, kdo ještě nepoznali Krista, zvláště o obrácení nepřátel Církve, o jednotu křesťanů a o posvěcení všech pod ochranou a prostřednictvím Neposkvrněné.

PODMÍNKY:

1. Odevzdat se úplně Neposkvrněné. Stát se nástrojem v Jejích mateřských rukou.
2. Nosit Zázračnou medailku.
3. Zapsat se do knihy Rytířstva v sídle kanonicky ustanoveném.

PROSTŘEDKY:

1. Denně se modlit střílnou modlitbou k Neposkvrněné: „Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kteří se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.“
2. Využívat pro Neposkvrněnou všechny morálně dobré prostředky, jaké dovoluje stav, podmínky a okolnosti. Nejučinnější prostředky jsou – modlitba, pokání a svědectví křesťanského života.
3. Doporučuje se šíření zázračné medailky Neposkvrněné.

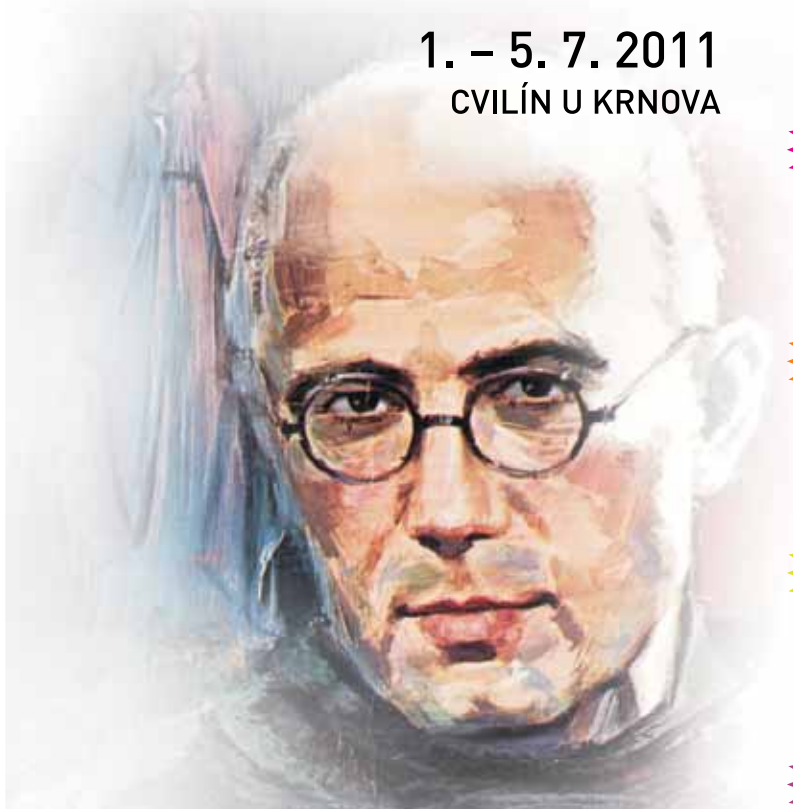
***** Národní centrum MI, Minoritáská 1, 602 00 Brno *****

15. FRANTIŠKÁNSKÉ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

1. – 5. 7. 2011

CVILÍN U KRNOVA

„BUDETE MÝMI SVĚDKY“ (SK 1,8)

ČERPÁME TAKÉ ZE ŽIVOTA MINORITSKÉHO SV. MAXMILIÁNA M. KOLBEHO

FSM je určeno pro mládež
ve věku od 15 do 30 let.

Závaznou přihlášku s uvedením věku a adresy pošlete
do 20. 6. 2011 na:

adresu: o. Robert M. Mayer OFMConv., Minoritská 1,
602 00 Brno

e-mail: fsm@minorite.cz

mobil: 605 074 339

Bližší informace na webu: minorite.cz

Po přihlášení dostanete podrobnější informace.

Účastnický poplatek je 400 Kč.

SPOLEČNĚ
MŠE
SVATE

SETKÁNÍ
VE
SKUPINÁCH

EVANGELIZACE

POBOŽNOST

PŘEDNÁŠKY

VEČER
SMÍŘENÍ

KONCERT
SKUPINY
FIORETTI

ROK KOLBEOVSKÝ

14. srpna 2010 – 15. srpna 2011

70. výročí mučednické smrti sv. Maxmiliána M. Kolbeho

Neposkvrněná – Útočiště hříšníků

Jako zosobněné Boží Milosrdenství se Neposkvrněná zvláštním způsobem snaží o obrácení hříšníků, a proto „Ji právem nazýváme Útočištěm hříšníků, všech hříšníků, i kdyby jejich hříchy byly nejtěžší a nejčtetnější, i kdyby se jim zdálo, že pro ně už není milosrdenství. Vždyť každé očištění duše je pro Ni novým potvrzením Jejího titulu Neposkvrněného Početí a čím více je duše pohroužena v hříších, tím více se ukazuje moc Její neposkvrněnosti, když dává takové duši bělostnou čistotu.“ „Neposkvrněná hříšníkům nic neodpírá“, jen když se k Ní s důvěrou utíkají.

Tedy když někdo „upadne do hříchu, ocitne se v hluboké závislosti, pohrdne Božími milostmi, nic už nedá na dobré příklady jiných, nevšímá si spasitelných vnuknutí a stává se nehodným dalších milostí - má si zoufat? Ne, nikdy! Vždyť Bůh mu dal Matku, která starostlivým srdcem sleduje každý jeho čin, každé slovo, každou myšlenku. Ona se nedívá na to, zda je hoden milosti smilování. Je přece Matkou milosrdenství, spěchá tedy, i když nevzývána, tam, kde je nejvíce nouze v duších.“ Dokonce čím více se duše pošpinila hříchem, tím starostlivější péči jí zahrnuje Mariino Srdce, tím více se v Ní projevuje Boží milosrdenství, jehož zosobněním je právě Neposkvrněná. „Pokud jen vejde do duše, i když ještě ubohé, zahlcené hříchy a závislostmi, nedovolí duši zahynout, ale hned pro ni vyprošuje milost světla pro rozum a milost síly pro vůli, aby se vzpamatovala a povstala.“ A vchází „buď skrze vnitřní vnuknutí, nebo skrze okolí“. Když se dveře duše pro Ni alespoň trochu pootevrou, tzn. když vůle vyjádří svůj souhlas k přijetí milostí, tehdy „ji očišťuje z hříchů a chyb, zkrášluje ctnostmi a vede k horoucí lásce“. Dělá všechno pro to, „aby Božský Ženich duší v nás rozpoznával stále více tytéž rysy tváře, které On sám obdržel od své Neposkvrněné Matky, stejná očka, stejné srdíčko“. Tak postupuje s každou duší. „Jako Prostřednice všech milostí může a touží dát milost obrácení nejen občas a někde, nýbrž chce znovu zrodit všechny duše.“

Kudy prochází Neposkvrněná, tam mizí hřích, ustupují bludy, poddává se bezbožnost, kvete svatost. Když Církev vidí Její blahosladenou moc, zpívá Jí od věků: „Všechny bludy na celém světě jsi sama zničila!“ „Ó, jak vznešená slova! Potírá tedy bludy, ne bludaře, neboť ty miluje a touží po jejich obrácení, vždyť z lásky k nim je osvobozuje od bludů, ničí v nich bludné názory a postoje...“ „Veškerá obrácení mají počátek u této Prostřednice všech milostí.“ Některá z nich, např. obrácení Alfonse Ratisbonnea, které se uskutečnilo 20. ledna 1842, jsou na úrovni zázraku. Neposkvrněná se však nespokojuje s obyčejným obrácením, ale vede duše k neustále vyšší svatosti, ano, až hrdinné. A je v tom mistrýní. „Můžeme říci, že všichni svatí jsou dílem nejsvětější Panny Marie.“ „Kdyby všechny duše ... mohly vypovědět, vznikl by bezpočet silných svazků svědčících o působení Neposkvrněné, něžné Matky duší vykoupených nejsvětější Krví Jejího božského Syna.“ „Konkrétní lidé, stejně jako i celé národy, se mnohokrát vzdalovali od Boha, avšak jakmile se k Ní horlivě obrátili, hned na ně sestupovalo štěstí a pokoj.“ Zvláště v poslední době, kdy Církev prochází velkými obtížemi, je působnost Neposkvrněné hmatatelnější. Kromě jiného jsou to stále častěji se vyskytující mariánská zjevení, z nichž nejznámější byla v Paříži v r. 1830 a v Lurdech v r. 1858. Tato zjevení poukazují na to, že Neposkvrněná Prostřednice všech milostí může a chce pomoci. „Vidíme už jasně, že současná epocha je epochou Neposkvrněné, nebo, jak říkají jiní, epocha Ducha svatého.“ Neposkvrněná vede Církev k triumfu.

Myšlenky sv. Maxmiliána M. Kolbeho o Panně Marii, sestavil Jerzy Domański